

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

udgivet af A. F. Elmquist.

Dan : Samling af Fædrelandssange

Aarhus : Aarhus Stiftsbogtrykkerie, 1820

[4], 127 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

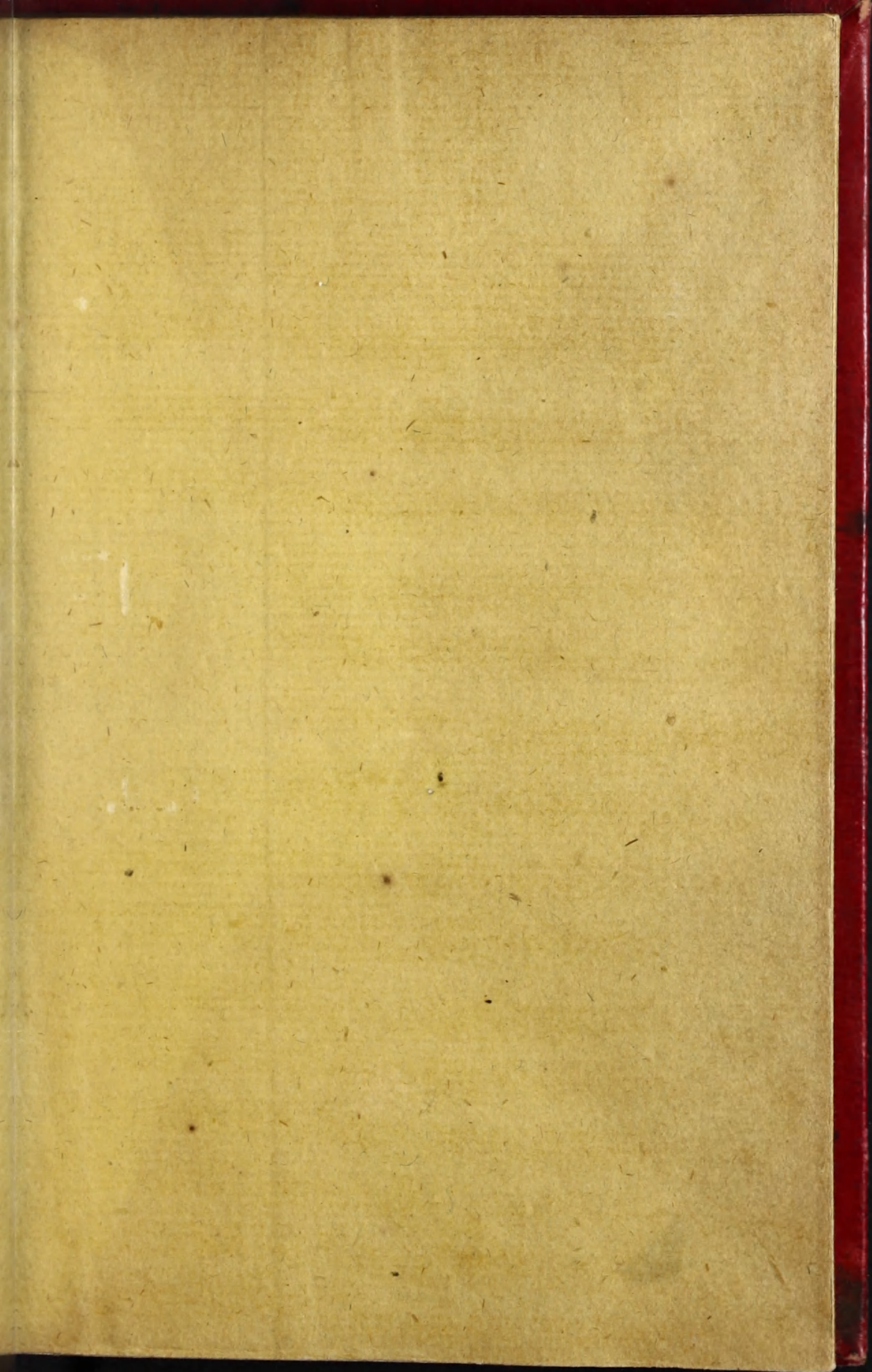
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

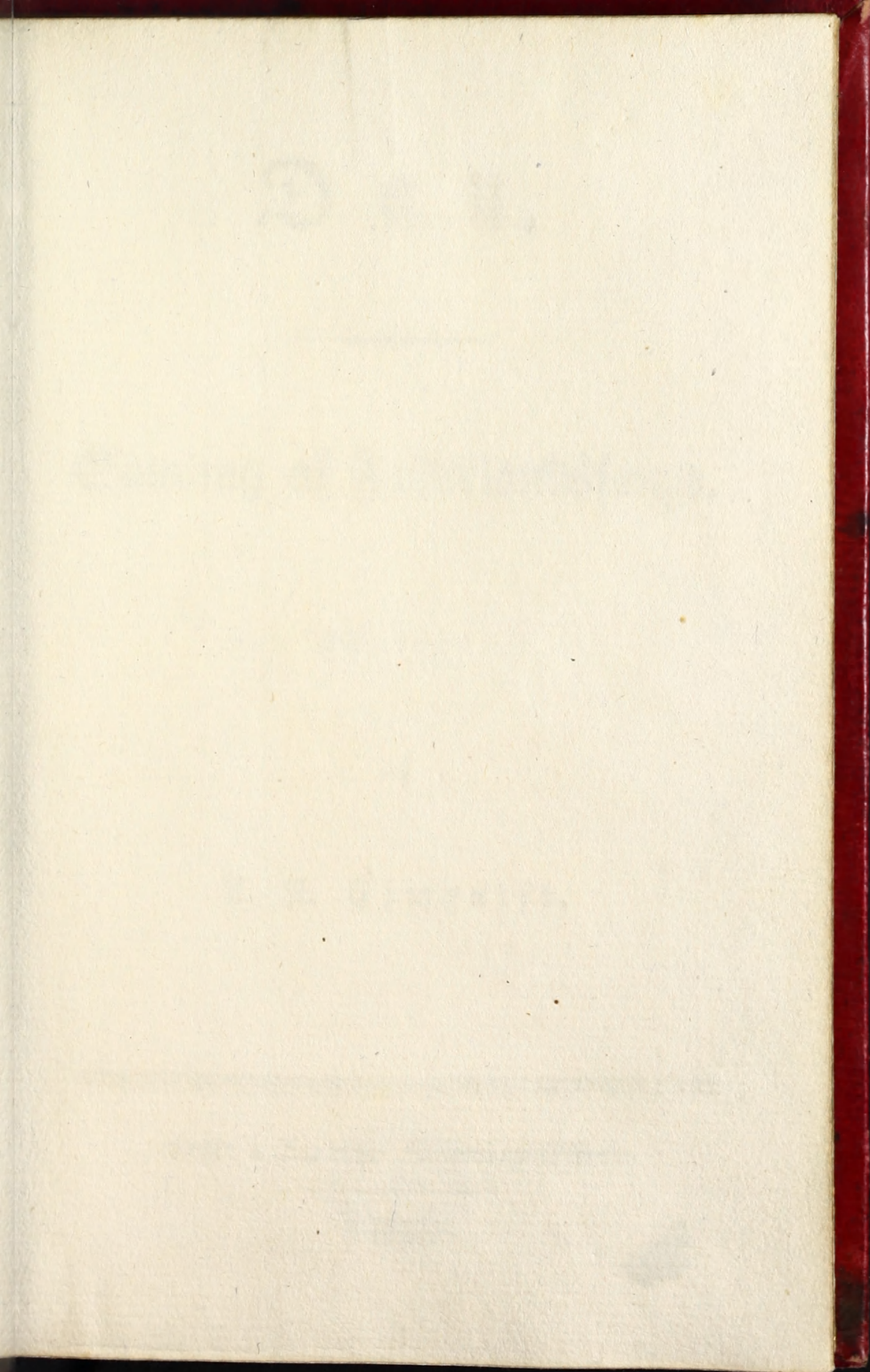
1 1 53 0 8 00698 1

+ REX

53. - 112.

H. D. C.

Journal of the ...

...

...

...

...

...

D a n.

Samling af Fædrelandsfange.

Udgivet

af

N. F. Elmquist.

Trykt i Aarhus Stiftsbogtrykkerie.

1820.

Til Danmark.

Danabal!

Lund, som stolt paa Bølgen troner,
Tidligt Danfens Labe toner
Bed Din Val:

Til Din Priis

Toner den, Du søde Glæders
Lune Bugge, Saligheders
Paradiis!

Manden fro

Signer Dig, naar Luren falder,
Kjækt han kæmper, glad han falder,
Dana tro.

Gubben seer

Bleggende mod Aftenrøden,
Dg hans sidste Suk i Døden,
Danmark er.

Barben, naar
Aftensjernen er oprunden,
Dvæder høit i Bogelunden,
Harpen slaer.

Uformækt
Kanden sig mod Gimle svinget,
Kjærlighed fra Harpen klinger
Klart og stærkt.

Fromt jeg vil
Fængsle Tonen: den skal fryde
Dan, naar Han, som bød den Lybe,
Ei er til!

Krandse nok,
Dana, man Dig ei kan binde:
Lor en Tonekrands jeg vinde
Om Din Lof?

Ei jeg kan
Eget Toneoffer bringe:
Høit de Andres Drapa klinge
Om Din Strand!

A. F. Elmquist.

Dannemark! Dannemark! — Hellige Lyd!
Himmelske Fryd!
Hæv Dig, min glade, min bankende Barm!
Danmark! for Dig toner Sangen saa varm.
Naar Saga nævner Dit ældgamle Navn
Som Urens Havn,
Jeg nævner Dannemarks hæbrede Navn
Som Føde-Stavn.

Dannemark! Havets den evige Brud,
Viet af Gud!
Stolt er Din Brudgom, og vældig, og rig;
Venlig han kysser Dit Klædebøns Flig:

Han kvæder for Dig i Bovernes Klang
 Din Hæders Sang;
 De Sonners Seier, naar Stridshornet klang
 Til Bølge-Sang.

Dannemark! Dan-Kongens Throne, den staaer
 Hædret ved Nar;
 Prydet ved Dyder, i Vanheld og Held
 Styttet ved Trofskab, den stander som Fjeld.
 Hos Dannemarks Løve var aldrig Svig.
 Dan-Konge! siig:
 Stod ei Din Løve i Fred og i Krig
 Trofsende Svig?

"Dannemark! Dan-Konge!" lyder fra De,
 Slette og Søe.
 Broder! ræk trofast og dansk mig Din Haand!
 Danmark og Konge foreene vor Aand!
 I Fredstimen styre de Mandens Færd
 Til Borger-Værd!
 I Kampens Lime de hvæsse vort Sværd
 Til Helte-Færd!

Dannemark! Skiofbungen elsket og stor
Fremme Dit Flor!

Danmark! Dine Sønner, paa Kampens Dag,
Stride, som Helte, for Banner og Flag!

Og hver Dannemarks Son, som vandt det Navn
Bed virksomt Gavn,

Skal signende nævne i Dødens Favn
Dannemarks Navn.

Juliane Marie Jessen.

Land, hvor jeg ved min Moders Hjerter
 først fandt, at Trøst hos Qvinden boer;
 hvor mig min Faders Haandslag lærte
 at holde, Hvad min Haand besvor;
 hvor Barnets kjære Dal og Høie
 endnu fortrylle Mandens Die,
 og Rosen, Ungling Pleie gav,
 engang vil smykke Oldings Grav!

Mit Danmark, skjønne Plet i Norden,
 om og kun Plet, dog lige skjon!
 Din Vinters Dvale hærder Jorden,
 og Baaren vaagner dobbelt grøn.
 Din Sommer ei med Brand fortærer;
 det Liv, den gav, den ogsaa nærer;
 og Alting blomstrer, fjern og nær,
 hist Træet, Pigens Kinder her.

Lykkelig, Hvo som Søn betræder
 sin Arv, Din minderige Kyft!
 Ved helligt Sagn om Fædres Hæder
 Dig han indvier Daad og Røst.
 Og fro, naar Morgenrøden luer,
 han Bondens Gang langs Agren skuer;
 saa fro, naar Dag ei lyser meer,
 den Bise han ved Lampen seer.

Lad ublid Skjebne bort ham falde,
 selv did, hvor Edens Hauge laa,
 hvor aldrig Træets Blade falde,
 hvor altid Himmelen er blaa;
 han eie Alt, hvad Blik forlyster;
 dog savnes Alt, hvad Hjerte trøster.
 Ved Nat i Drøm han synker hen
 og hører Danmarks Sprog igjen.

Dig, Land, hvor først til Gud vi bade,
 Dig, Danmark, signe Himlens Gud!
 Naar tvungne vi Din Bred forlade,
 med os Dit Billed drage ud!

Det være muntre Kredsens Tale,
 og Alle det i Løn husvale!
 Da, naar de atter stunde hjem,
 det danske Sind end følger dem.

Til Jordens sidste Dag ledsage
 Dig, Danmark, Himlens Varetægt!
 Et hædret Navn hver Søn modtage
 og hædret give næste Slægt!
 Sid altid fromme Førster være,
 som kraftfuld Borgeræt, Din Vre!
 De Børn, Du, Moder, Livet gav,
 dem samle i Dit Skjød een Grav!

Frederik Høegh-Guldberg.

Saa smiler, som Barnet i Bugge,
 Du, Danmark, fra Bølgernes Skjød.
 Dig Skyerne heller bedugge,
 end lyne imod Dig med Død.
 Tæl færre af Borgs, men flere af Hytter,
 hvad Skam, naar Du tæller i Hytterne Mænd?
 Aargammel er Witten, der Thronen beslytter,
 har Loven til Dommer og Folket til Ven.

Thi træde for Gorderigs Søner
 Din Søn med Frimodighed frem!
 Selv gjæv, han for Fødsel Dig lønner
 og favnes som Broder af dem.
 De flue hans Iver, for Dig at behage,
 de dele hans Vængsel i fremmede Land;
 og Alle forstaae de, at end er tilbage
 en Skare af Brødre, saa gjæve som han.

Du vinker, og Tvang er ei Møie;
 Du tystser, ham Taushed er Lyst.
 Du byder ham Bølgerne pløie,
 og Kjek han forlader Din Kyst.
 Du kalder, ved Lampen han vaager sig hærdet;
 Du sukker, han lægger sit Guld i Din Haand.
 Du trues, han styrter i Døden med Sværdet;
 Du seirer, han falder med jublende Vand.

Fribaarne's gødbædige Moder,
 der gemmer os hellige Liig,
 hvor findes vel Riger og Kloder,
 mod hvilke vi byttede Dig!
 Det Støv, vi betræde, var Mænd til Din Vre;
 dem signer Din Stemme, dem hædrer Dit
 Savn.

Uplettet, ukrænket, uhærjet Du være,
 vort Liv Dig indviet, Dig helligt vort Navn!

For stolt til at ønske sig Slaver,
 Selv ei af Tyranner en Træl,
 Dankonning bevare de Gaver,
 vi arvede, Frihed og Held!

Een Gud i det Høie! een Lov for os Alle!
 Før Himle forgif da, før Vaandet det brast.
 Tyranner lad skjælve, naar Thronerne falde!
 vort Hjerter er Klippen, vor Throne er fast!

Lys blidt, som i Natten en Stjerne,
 vort Danmark, blandt Rigerne frem!
 Lys blidt, at hvert Folk i det Fjerne
 lovpriser de Børn, Du gav Hjem!
 De Skyer, Dig true, de kun Dig bedugge!
 Vær elsket af Himmel og værnet af Hav!
 Din Skygge har givet os Fred i vor Bugge;
 Din Skygge forunde os Fred i vor Grav!

Frederik Høegh: Guldberg.

O Danmark! Du vort Alt, vor Lyft!
 Du Væld af Livets Goder!
 Dybt lever Du i Sønnens Bryst,
 Du ædle hulde Moder!
 Gud signe Dig, vort Fødeland!
 Gud signe Kongen og hver Mand,
 Som elsker Dig af Hjertet!

O straal fra Diet uforsagt,
 Du Præg af Nordens Stempel!
 Et Ord, et Haandslag være Pagt,
 Og Barmen Troffabs Tempel!
 Ja Troffab! Du est Danmarks Værn,
 Du est et Skjold af hærdet Jern,
 Du est vort Dannevirke!

I Danmark kneiser intet Fjeld,
 Ei gjemme stolte Bjerge
 Det røde Guld til Ladheds Træl,
 Ei Jern til vældigt Bærge,

Men Guldet riqt paa Agren groer,
 Og Jernets Kraft i Armen boer,
 Uvæbnet har den Bærge.

Fra Himlens Gud vor Kraft, vort Mod,
 Vor Dannebrog vi have,
 Til sidste Stund vi med vort Blod
 Skal takke for hans Gave.
 O Dannebrog! vort Himmelflag!
 Vist høit mod Sky i blodigt Slag!
 Spred Lys i Kampens Mærke!

O Danmarks Land! besjæl vort Bryst
 Med ædle Borgerdyder,
 Og styrk vor Arm i farlig Dyst,
 Naar Land og Konge byder!
 Thi gjennem ægte Dannished
 Gaaer Mandens Vej til Salighed,
 Og Danmarks Vej til Hæder.

Chr. Fr. Wilster.

Mod Norden, der blomstret mit Fødeland,
De Bølger nær.

Dets grønnende Skove, dets skummenbe Strand
Er Danske kjær.

Det stod fra Arilds ældgamle Tid.

Det staaer endnu.

Hver Dane det skuer som Moder blid
Saa glad i Hu.

Skjoldungerne pryde vor Kongestoel.

Bort Folketærd

Blev til, da Odin mod nordiske Vol

Med vældig Hær

Drog frem, og sine Pauluner opflog

Bed Lurers Klang.

Og Havguden Heltens Skare modtog

Med Bølgesang.

Siig! gav vi vel Dannemarks Krone Fjøn
En fremmed Helt?

Siig! vandt vel en Fjende som Krigerløn
Bort Sund og Belt?

Vel Fjenden vor Undergang prøvet har
I Heltesærd.

Til Hjemmet kun Skrammen han med sig bær
Uf Danstes Sværd.

Siig! kasted' vi Krigens fortærende Brand
I Freden hen?

Siig! brød uden Varsel i Naboes Land
De danske Mænd?

Nei, aldrig vi tabte vor Fædreneer, v
Vor Urlighed.

Vi stedse betænkte vor Ures Lær
I Krig og Fred.

I Dannemarks Skove dit Tempel staer,
Livsalig Fred.

Dg sjelden kun Kampenes Torben naær
Til Danas Bred.

Vi tør da Pauluner i Lundene slaae,
 Dg trygge boe.
 Men kalder os Luren, da kjæmpe vi maae
 For Landets Roe.

Kneis, elskede, herlige Fødeland,
 Til evig Tid!
 Gid Fred omsvøve din skumklædte Strand!
 Gid stræbsom Flid
 Maa præge sit Stempel paa Skov og Dal!
 Dg Rigets Flor
 Høitideligt tone til Dvins Sal:
 Dit Land er stor.

Jørgen Broberg,
 Studiosus medicinae.

Dyd høit vor danske Folkesang
Fra elsket Land til fjerne Strands
Dg jublende med festlig Klang
Istemme hver en Dannemand:
Held Kongen og vort Fødeland!!

Fra Arilds Tid den Konge-Æt
Med arvet Dyd paa Thronen sad;
Dg Dannerkongen med al Ret
Det Navn af Fader Folket gav.
Held Kongen og vort Fødeland!!

Ja signe Gud vort Fødeland
Paa Land og Strand med varigt Held!

Dg Held hver bjærb og ærlig Mand,
 Som virker kraftig til dets Vel!
 Held Kongen og vort Fødeland!!

Thi Ung og Gammel, Haand i Haand
 Høitidelig vi sværge her:
 Kun ægte Borgerfamsfunds Mand
 Vi hylbe Alle, Een og Hver.
 Held Kongen og vort Fødeland!!

I Fredens Lye de Blomster groe,
 Som vore frem til Landets Flor.
 D! Fred, Du stedse hos os boe!
 Ja, give Gud! paa viden Ford!
 Held Kongen og vort Fødeland!!

Men kaldes vi til Vaabensfærd
 For Konge, Arne, Slægt og Mæe,
 Da kjæk vi gribe til vort Sværd
 Dg fro vi feire eller døe.
 Held Kongen og vort Fødeland!!

Saa lyd da høit vor Jubelfang
 Om Dannerkongen og hans Land!
 Med Hurra-Raab og festlig Klang
 Syng Danneqvinde, Dannemand:
 Held Kongen og vort Fødeland!!

Sørgenssen;
 Statsraad og Landeoverretssassessor.

Meer end alle Klobens Lande,
 Meer end alle Havets Bunde
     Elffe vi Dig, gamle Dan!
 Lyse Sletter, mørke Lunde,
 Klare Belte, Søer og Sunde
     Smykke Dig, vort Fædreland!

Hvor end Solen sig henvender,
 Den dog ingen Have kjender
     Mere blid end Herthas Kyst:
 Hede bræber, Frost forstener,
 Mens vor Skyttaand mildt foreener
     Vinter, Vaar og rige Høst!

Intet Folk paa hine Klober
 Elsker saa sin ædle Moder,
     Som det brave Danske Folk:
 Og selv vore Fædres Grave
 I Skjoldungens Blomsterhave
     Ere fromme Dyders Tolk.

Findes der et Land paa Jorden,
 Hift i Syden, her i Norden,
     Uden Danffe Heltes Grav?
 Lob ei Danmarks Drilogsmaer,
 Bore kjække Tordensær,
     Liig i hver en Bønes Hav?

Alle faldt paa Wrens Bane
 Under Flag og under Fane;
     Alle vandt en Hæderssang:
 Sagas aldrig glemte Navne,
 Som vi prise, som vi savne,
     Har en høi harmoniff Klang!

Arels Sværd og Tale vinder
 Seier over Kongens Fjender,
     Over hver en Mørkheds Ben:
 Hvor det Danffe Slavind blinker,
 Flygter Krigen, Freden vinker;
     Solen straalér os igjen.

Ja! i Palmens Skygge trives
 Alt, hvorved vor Land oplives,

Hver en Muses ædle Kunst;
 Bondens Mark, og Flyvesandet,
 Hver en Daad for Fædrelandet,
 Og dens Løn, vor Konges Gunst.

Alle Stænders Held og Hæder,
 Alle Hjerters Demantkjæder
 Hænge kun ved Thronen fast.
 Ero sin Konge, Flag og Tane
 Gaae de Danste Pligtens Bane,
 Om end Jordens Grundvold brast.

Fredrik opnaae sneehvid Alder!
 Thronen staae, til Verden falder!
 Kronen gaae i Slægtens Arv!
 Sværdet hvile! Pennen skride!
 Ploven gaae, og Kjølen glide!
 D. saa fremmes Danmarks Larv.

Sander.

Paa Nordhavs Bryst opløfter sig den Jord,
 Hvor Danſken boer
 Paa ſine Fædres Slette;
 Hvor ingen Slægt det gamle Kæmpemød
 Og ædle Blod
 I Ewigheder ſkal forgjætte.

I Favn af Volger ſtaaer den Kongeſtol,
 Hvor Nordens Sol
 I venlig Høihed ſmiler;
 I Ly af Kæmpers Skjolde ſtaaer det Slot,
 Hvor Danmarks Drot
 Ved ſine Sønners Hjerter hviler.

Hvor Skjold og Frode, Baldemar og Knud
 Til Seiren ud
 Har ſpredt de stærke Vinger,

De gjæve Heltens yngste Søn endnu
 Til Fjendens Gru
 Og Folkets Fryd sit Banner svinger.

Gud signe Dig, vort gode Fædreland!
 Syng danske Mand,
 Syng over Mark og Bølge:
 Giv Frugtbarhed og Fryd paa Fredens Dag!
 I Stridens Brag
 Lad Seir vort Dannebroege følge!

Gud signe Dig, vor Drot, vor Fader god!
 Nu danske Blod!
 Syng høit med Sjæl og Tunge!
 Og vore Børn i tusind Led som vi
 Skal stemme i:
 Gud signe Danskens Land og Konge!

Steen Steensen Blicher.

Danmark er vort Fødeland —
 Lyse Bång udi den mørke Strand;
 Havets stærke Arm
 Snoer sig om vor Moders fulde Barm;
 Gule Marker, grønne Skove
 Midt i sølvblaae Bøve
 Bølge ventligen fra Strand til Strand.

Danmark er vort Fødeland —
 Gylden Ager i det sølvblaae Vand!
 Solen skinner varm,
 Regnen drypper mild fra Skyens Barm.
 Dal og Bakke bær sin Grøde;
 Bølgens rige Føde
 Brimler trindt omkring vort Fødeland.

Danmark er vort Fædreland —
 Konge vor en Søn af gamle Dan:

Som den stærke Skjold
 Stander Han vort Værn mod Fiendevold;
 From, retfærdig, viis som Frode
 Er Han fredegode,
 Elsket Fader for sit elskte Land.

Danmark er vort Fædreland —
 Blid og fredelig er danske Mand;
 Men paa Farens Dag
 Er han stærk og rask til Sværdeslag:
 Paa sin Bølge, paa sin Bakke
 Han sin frie Nakke
 Løfter høit i Kamp for Drot og Land.

Danmark er vort Fædreland —
 Hæv dig Sang! Iyd over Mark og Strand.
 Som vort Hjerteblod
 Elske vi vort Land, vor Fader god;
 Mildt i Freden — høit i Slaget
 Under Dannerflaget:
 Hurra for vor Konge og vort Land!

Steen Steensen Blicher.

D Danmark! elskte Fødeland!

Hver Danes Fryd!

Lydt hæver sig ved Mark og Strand

Din høie Priis fra hver en Mand,

Mit elskte kjære Fødeland!

Bed Sangens Lyd.

I Krig og Fred vi signe Dig

Plet! hvor vor Barndom lykkelig

Henflød!

Naar Danen seer sit stolte Hav,

Da glædes Han!

Han mindes fromt de Heltes Grav,

Som Danner-Kronen Glandsen gav,

Dg hver en Danst, som slog saa brav

For Hav og Land.

Ja! høit Hans Dnske hæber sig
 At vorde disse Helte lig
 I Daad.

O elste Danmark! Fødeland!
 Du som os gav
 En Daniel Rangkau! der som Mand
 Høit hæved Danmarks Krigerstand
 Og Fjenden drev med Sværd og Brand
 Til Død og Grav!
 Du danske Helt, vor Peter Skram!
 Som gjorde Danmarks Fjende lam,
 Hil Dig!

O Danner-Konge! Danmarks Ven!
 Danfader god!
 Hvor Dine Børn end farer hen
 De altid huske skal som Mænd,
 At faderligt Du lønner den
 Som trofast stod.
 Og Danmarks Børn har denne Fryd:
 Dets Fyrste æres for Hans Dyd!
 O Fryd!

O elskte Danmark! Fødestavn!
 Hvor Borgeraand
 Beskjermer trygt Dit gode Navn
 Og fremmer Konst og virker Gavn,
 Hvor Bonden ikke føler Savn
 Ved virksom Haand.
 Ja, elskte Dan! vort Moderskjød!
 Os helligt vær i Liv og Død
 Dit Navn!

H.....

Dansken slog i breben Bords,
 han hører de Fremmede prale:
 I hente mig Krøniken oppe fra Nord,
 og høre hvad den har at tale,
 om hvad der er hjemme i Danmark.

Dier og hør! hvad der er hjemme i Danmark!

Hvad søge I Konger, i Krig og i Fred,
 at færdes med Ure og Gammen?
 I finde dem alle til sildigste Led
 i Stene paa Skjoldungestammen.
 Hil være de Skjoldunger gjæve.

Kongernes Priis! Skjoldunger evigen leve!

Hvad søge I Helte paa Land eller Vand,
i Raadet og Leding tillige?

Da finde I nok i Dannemarks Land,
som vogted' det gamle Rige.

Hil være de Hædersmænd alle!

Heltenes Priis! Hædersmænd nævnes og Helte!

Hvad søge I Qvinder af hulbeste Troe,
og fagreste Piger tillige?

Hver Fremmed, som kommer iblandt os at boe,
sig vælger en Dannemarks Pige.

Hil være de elskede Fagre!

Trofskabens Dyd prises hos Dannemarks Qvinder.

Hvad søge I Vidskab, hvad søge I Troe
og Love i daglig Haandtering?

Fra Slottet til ringeste Bondeboe
med Trofskab og Vidskab hver Næring
fremdrives af ærlige Danske.

Trofskab og Flid prises hos ærlige Danske!

Ja priset være hver Dannemarks Mand,
 i Slot, i Gaard og i Hytte!
 Ei findes i hele Verden et Land,
 jeg vilde med Danmark bytte.
 O! evigen stande det Rige!

Elskede Folk! evigen stande jert Rige!

En Gjenlyd hørtes fra Alfaders Sal,
 hvor Qvadet hørtes i Raade:
 "En ædel Skioldunge evigen skal
 "et elskeligt Folkesærd raade,
 "og evigen stande det Rige."

Alfader Tak! Du signebe Dannemarks Rige!

Hvor bygger du paa Jordens De?
 Hvor mellem Land og Hav
 Er Hytten din, din Ungdoms Moe,
 Og dine Fædres Grav?

Mod Norden jeg bygger, der vorte min Biv,
 Der salig jeg blev, der jeg signed mit Liv,
 Der slumre saa blidt mine Fædre.

Hvad Land som spæd har fluet dig,
 I Buggen seet dit Smil?
 O nævn dets Navn, dets Lyd og sig!
 Med Lyst det høres vil.

Det Danmark kaldes, hil være dets Strand!
 Vel ogsaa man kalder det Heltenes Land;
 Thi aldrig udslettes dets Hæder.

Hvor slunder hen dit sidste Fjed?
 Hvor hvile skal dit Støv?
 Og over dine Been sig ned
 Skal slunge Sørgeløv?

I Dannemarks Hauge der aabnes min Grav!
 Den saae mig at fødes, den Lykke mig gav,
 Der Asken saa sødelig hviler.

Hvor er den Slægt, som lever end,
 Naar dig har Gravens Favn?
 Og hvor i Børnebørn igjen
 Fremblomstre skal dit Navn?

Ved Dannemarks Strande der hænger min
 Sjæl,

Der kaldes jeg Fader, det lyder saa vel;
 Den Afkom min Aske skal pryde.

Din sidste Kraft hvem skænkes den,
 Og end dit Blod dertil,
 At imod Dødens Glavind hen
 Dit Bryst du stille vil?

Den Bugge for Barndom, for Afkom, for
 Møe,

Den Plet, hvor jeg fødtes, for den vil jeg bøs
 Kun over mit Liig den betrædes.

D a m p e.

Et herligt Land imellem blanke Blande
 er Danstes Eden, Danstes Fædreland;
 af frugtbar Muld og af de rige Strande
 Belsignelse dets Sønner hente kan.

D, Danmark! Hvo opvorte i Din Favn,
 og sværger ei, han hædre vil Dit Navn!

Lad findes Lande skjønnere paa Jorden,
 og de, som yde kostbar Malm og Steen;
 forgjæves! — ikke, som vort danske Norden,
 de gjemme vore elskte Fædres Been.

I Danmark Fædres Borg og Hytte stod,
 og Danmark hellige vi Liv og Blod.

Naar Land og By i Fredens Skygge hviler,
 vi skjonsom nyde vor Lyksalighed;
 med freidigt Mod hver til sin Gjerning iler,
 og fro han beder i sit Ansigts Eved:

”O, Fredens Gud! bevar vort Fædreland,
 ”vor Konge og hver ædel Dannemand!”

Saa, Fædreland! i Fredens blide Dage
 hver Morgen jublende vi hilse Dig;
 i Nødens Tid skal ingen Mand forsage,
 men offre Liv og Blod og Alt for Dig.
 Hvo falder, falde skal som Hædersmand,
 tro mod sin Konge og sit Fædreland!

Forstyrres da vor Fred ved Kampens Torden,
 og ættes Danske ud til Baabensfærd,
 vi vise skal, som fordums Mænd i Norden,
 vi ere Fædreland og Konge værd.

Den Arm, som fører Plov og Lee i Fred,
 i Kamp kan slaae for Viv og Arnested.

Den Drot, som Fædre kaared' sig til Konge,
 den sidste Draabe Blod de offrede;
 hver Fare ikkun knytted' Gamle, Unge
 til Landets Fader daglig fastere.

Høit Dnsket lod udaf oprigtig Sjæl:
 ”vor Konge leve! Fædrelandet Held!”

I tædle Fædre! svøver os for Die
 paa Land, paa salten Søe, i Syd, i Nord,
 naar Sværd vi drage, naar vi Ugren ploie,
 at stedse frem vi gaae i Eders Spor!

Dg ønske heit udaf oprigtig Sjæl:

"vor Konge leve! Fædrelandet Held!"

Paa Danmarks Sletter, Islands Klippetinder,
 paa Grønlands Jis, ved Sydens hede Strand,
 paa Land og Bølge, — hvor en Dansk man finder,
 man finde skal en brav og ædel Mand.

Dg sigе skal man paa den ganske Jord,
 at Mod og Mandedyd hos Dansken boer.

Ei Tvedragts-Ord vanære danske Læbe!
 Samdrægtighed er Samfunds Liv og Sjæl;
 hver i sit Kald forenede vi stræbe,
 ved Borgerdyd at fremme Borgerheld!

Derved til Klodens sidste Time flaaer,
 vort Danmark frit og lykkeligt bestaaer.

D Danmark! elskte Fædrejord —
 hvis Velde Saga møjsomt finder!
 med Vrefrygt, i høie Nord,
 Dig nævner Mænd, Dig nævner Qvinder.
 Hvo hører et saa helligt Navn,
 og er ei stolt af Fødestavn!

Der Odin dyrkedes som Gud,
 og Valhals Løn tilkom hver Kriger;
 der var det Skarer droge ud,
 og indjog Skræk i Sydens Riger.

Da løb i fremmed Litanie:

”Fra Nordens Kæmper Gud os fri!”

Snart samles Skjoldungs Folkefærd:
 De Jyder, Angler, Gother, Vender —
 Kjækt griber hver sit lange Sværd
 og svinger det med Kæmpehænder —

Saa foer de over salten Sæe
og — indtog Albjongs store De.

End Herseklyst var Tidens Aand;
alt Hær mod Hær man monne sætte.
Da ofte Dansekmands kraftfuld Haand
flog til, og skilte denne Trætte;
men høiest Ranshaus Roes skal staae,
hvergang man nævner Svarteraae.

Hvo nævner Drefund og Belt
og Hav i Osten og i Norden,
og stolt ei mindes Bølgens Helt,
som slynged Danmarks Lyn og Torden!
Hvo seer det røde Drlogsslag,
og er ei stor af vundne Slag!

Ja, Danmark er saa gjæv et Land:
der hvile sødt de brave Fædre. —
En frugtbar Grund, et fiskrigt Vand —
Hvor mon man det kan have bedre?
Hellig den Jord, os Livet gav,
den Jord, hvor kastes skal vor Grav!

Er der et Land vel nogetsted,
hvor Tyrster Folkets Fædre vare;
hvor Folkets Aand med Trofasthed
stod Tyrsten bi i Statens Fare —

O! det er Danas gamle Mark!
Fred over den og dens Monark!!

Lyd høit min Sang til gamle Danmarks Hæder!
 Hvor Livets Gud mig først til Jorden bandt
 Med Barndoms underfjønne Rosenkjæder
 Da hver en Sorg i barnligt Smil forsvandt.
 Hvor først jeg skuede Guds klare Himmel
 Og al Naturen i sin Ungdomspragt
 Og hele Skabningens den glade Brimmel,
 Ja hvor jeg først til Sands for Liv blev vakt.

Her ginge Fædrene til Gravens Hvile:
 "Farvel min Søn, elsk Gud og Fædreland!"
 Saa saae jeg dem i selve Døden smile,
 Derfor mig dyrebar er Fædres Land.
 Hvor jeg end vanker om i fjerne Lande
 Min Ungdoms lyse Glæder for mig staaer:
 Paa Nordens Fjeld, paa Sydens Blomsterstrande
 Mit Hjerte høit for Fædrelandet staaer.

Skjøndt her ei Palmen groer, ei Druen trives,
 Ei guldrigt Fjeld mod Skyen hæver sig,

Her Jorden dog ved Solens Kraft oplives,
 Fra Vinterdød opvaagner ynderig,
 Her Ubleblomstens Lilielind sig hæver,
 Bestænkt med Uskylds Rødme; paa vor Jord
 Det rige Korn i Bolgegange svæver,
 Sa skjønt og foderigt er Danstes Nord.

Du sætter stolt din Fod paa Nordhavs Bølge,
 Dit Hoved hviler trygt i Rodans Arm,
 Derfor og dine Børn saa villigt følge
 Dit Kald til Sømandsfærd med modig Barm.
 Huult Bolgens Brag og høit Kanoners Torben
 Har sjunget Seierssang ved Sulers Strid,
 Ved Skrams og Wessels Heltebaad i Norden,
 Fra fjernest Tid til sjette Fredriks Tid.

Du Hertes Land, tit lytted' jeg med Glæde
 Til Oldtids mørke Sagn om Fædres Daad;
 Jeg sjunkne Mure saae af Ribbersæde,
 Hvor disse strenge Sværdmænd holdte Raad.
 At ligne Wendens Skræk og Geertes Bane
 Og Rankaus Ut: da ønskede jeg i Løn.
 Jeg ønskede Kraft, at følge Landets Fane,
 Glad ved at kalde mig en Danmarks Søn.

Stolt nævner jeg mit Land, sig Sangen hæver
 Naar Danmarks ædle Drotter udi Raad
 Som Lys i Fortids Mulm forbi mig svæve:
 Hiin Fader Skjold og Dan, som stolt i Leire sad.
 Og Baldemar og Christian den fjerde,
 Sa hver en Vdling, som i Kamp og Raad
 Har Landets Sønner lært mod Kamp sig hærde,
 Som Fredrik gavnet har ved ædel Daad.

Kom danske Broder, da høit Sangen lyde!
 Til Priis for Konge og for Fædreland.
 Hver ædel Danske ærligt Haanden byde,
 Til Borgerdaad, til Kamp paa Land og Vand!
 Kom Fjende, kom! kun gjennem vore Sværde
 Din Vei til Danmarks grønne Sletter gaaer,
 Thi Kjærlighed til Drot og Land skal hærde
 Hver Landets Søn, som ubi Kampen staaer.

Lindhard.

Duftende Enge og kornrige Bange,
 sølverblaae Bover om Skovkrandske Kyst,
 gyngende Snekker og jublende Sange,
 det er vort Fædrelands evige Lyst.

Tidt pleier Dansken de fjerneste Bølgers
 skundom han særdes i fremmede Land:
 stedse dog Mindet om Danmark ham følger,
 tryller ham sødt til dets elskede Strand.

Her var det Kæmper, paa Bang og i Lunde,
 værnede om Uskyld og knusede Vold:
 kneisende Høie, hvor Fædrene blunde,
 vidne om Kraftens og Frihedens Dild.

Høit have Konger, ved store Bedrifter,
 Helte, ved Fjæk og berømmelig Færd,
 Skjalde, ved Sange, og Vise, ved Skrifter,
 hædret vort Land og besjunget dets Værd.

End throner Kraften i Egenes Skjoger,
 Frihed end boer under Nordboens Tag,
 Vten af Kæmper vor Arne betrygger,
 Retfærd omsvæver vort Banner og Flag.

Retfærd og Frihed vort Løsen monn' være:
 dem ikkun hylber den nordiske Mand.
 Fred om vor Hytte, og Skjold om vor Vre!
 Himlen velsigne vor Drot og vort Land!

S. Jetsmark.

Hør Havet, hvor det bruser,
 Den dybe Østersøe;
 See Bølgen, hvor den kruser
 Sig under Danmarks De!

Den raske Søemand heiser
 Det røde Dannerflag,
 Og Bøgetoppen kneiser,
 Den milde Foraarsdag.

Der er saa svalt i Skoven,
 Der er saa grønt i Eng,
 Hist Stjernen staaer foroven,
 Og Blomster her isleng.

Og disse Blomsterdale
 De er' mit Fødeland,
 I disse grønne Sale
 Mig Hvilen qvæge kan.

Her har jeg spøgt og bandset,
 Og Agrens Frugter smagt,
 Og seet min Brud bekrandsset
 I Uskylds Liljedragt.

Her har som Barn jeg bedet,
 Og pløiet Jordens Skjød,
 Og aldrig har jeg ledet
 Forgjæves om mit Brød.

O Brødre! I, som kalde
 Og Eders dette Land,
 Med det vi staae og falde,
 Et Bærn for Skov og Strand!

Vi arvede dets Vre,
 Vi smykkes med dets Glæde;
 O! lad os altid høre
 Fortjent den Hæderskrands!

Lad da vor Uven true,
 Vi komme Mand for Mand,
 Med Kjærlighedens Lue
 For gamle Fødeland.

End sukke Landets Mødre
 Ved Gravens bløde Moos:
 "Her slumre Eders Brødre,
 "Som faldt for Danmarks Roes."

Med Sværd, som de, ved Bælte,
 Og Trost i vort Bryst,
 Skal Dannerkongens Helte
 I Striden gaar med Lyft.

Men hvis vi kom tilbage
 Fra Kamp og Heltedæd,
 I Fredens gyldne Dage
 Vi blive Danmark værd! —

N. C. N.

Glæden lue høit ved Danmarks Navn!
 Lue høit og skinne klart fra Havn til Havn!
 Danmarks Sønner elske Fødeland,
 Elske, hylde Kongen alle Mand!
 Danmark! af dit Bryst vi Alle diet har —
 Du vor spæde Ungdoms Bugge bar;

Grønnes skal du elske Fødeland,
 Hædret høit af hver en ædel Dannemand!
 Hurra hver som værner om vort Land,
 Paa de høie Volgers blanke Vand!
 Hurra hver som offerer glad sit Liv og Blod!
 Hurra høit for Landets Konge god!

Hil Enhver som elsker Danmarks Fred!
 Hil Enhver som elsker Ro og Urolighed!
 Trostøb stedsse egned Danmarks Søn.
 Hil hver Alder! hil hver Stand og Kjon!
 Landet troe i Fred, i Krig, i Død, i Liv!
 Hil os Danske! hil hver elsket Vid!

Hurra høit hver ædel Søn af Dan!
 Hurra høit! det tone over Hav og Land!
 Sving dig Sang, fra Vesthavs høie Kyst,
 Jublende til Østhavs blanke Bryst!
 Blomstre Danmark, du min Bugge og min Grav!
 Blomstre fjernt og nær paa Land og Hav!

Glæden lue høit i Danfkes Bryst!
 Lue høit og skinne klart fra Kyst til Kyst!
 Danmarks Sønner elske Fødeland,
 Elske, hylde Kongen alle Mand!
 Danmark, af dit Bryst vi Alle diet har,
 Du vor spæde Ungdoms Bugge bar!

Mit Fødeland er Glædens Hjem
 For Sind og alle Sandser fem —
 Mig Himlens bedste Gave.
 Fra Drot til Bonden bag sin Plov,
 Fra Bønge, Dale, Lund og Skov
 Høit lyder Alt til Himlens Lov:
 "Her er en Edens Have!"

Vort Fødeland er styret ud
 Med Høitids Prægt, som Kongebrud —
 Elskværdig uden Lige.
 Hun — Moder i vort eget Hjem
 To Bryster fulde byder frem —
 Man Jord og Vand benævner dem —
 To Silber altid rige,

Vor Moders Maal — o skjönt er det;
 Det lyder godt, og flyder let
 I Sange, som i Tale.
 Vor Moders Maal vor Stolthed er;
 En Eiendom os evig kjær.
 For andre Sprog det Prisen bær.
 Her bruges ei at prale.

Vort Fødeland er Fredens Bøe;
 Thi Dansken elsker Ret og Røe —
 Ei noget Land fornærmer.
 Men, kommer Fjende os for nær,
 Vi dandse rask i Ledingsfærd;
 Og Kongen med sin Heltehær
 Sit elskte Land beskærmer.

Vort Fødeland er det, hvori
 Man under Loven lever fri —
 Og Slaveriet hader.
 Vor Konge selv er Friheds Ven;
 Han Bonden, Negren skjænkte den.
 Held os! den sande Friheds Ven
 Er Kongen, Landets Fader.

Høit lyde da vor Frydefang
 Om Fødelandets Priis og Rang!
 Den lyde fra hver Tunge!
 Og Efterflægter stemme i
 Med Hjerters fulde Harmonie:
 "Vort Land og Konge prise vi!
 "Gud! sign vort Land og Konge!"

Men, naar vi med saa megen Skjæl
 Os fryde ved vort eget Vel;
 Saa ønske dog de Gode,
 At Lys og Ret og Frihed maae
 I hvert et Land, i hver en Braae —
 Som i vort Danmark, Fremgang faae!
 Gud! sign vor hele Klode!

N. Blicher,
 Præst i Randers,

Bedste Land paa Jorderige!
 Danmark! evigelskte Fødeland!
 Herlig er du uden Lige
 For hver Alder, for hvert Køn, hver Stand.
 Hæv dig høit med Jubeltoner,
 Glædesang! til Danmarks Priis.
 Ham, som over Sole troner —
 Lov ham! han er god og viis.

Her er alt, hvad ønskes kan,
 Livets Fryd at nyde:
 Fiskerig er Søe og Strand,
 Jorden Frugter yde.
 Deiligt Brød,
 Ml og Mød,
 Rinden rød,
 Hvilen sød,
 Uden Frygt for voldsom Død.

Ingen Drot
 Paa sit Slot
 Kan med al sin Pragt og Ære
 Meer lykkelig være.

Hvis en Fjende bryde vil
 Freden nogensinde;
 Sværge vi vor Konge til:
 Han skal Helte finde.
 Danfken stod
 Fast paa Fod;
 Før han lod
 Liv og Blod,
 End han veeg for Fjendens Mod.
 Danfke maas
 Fjenden flaae,
 Saa han skal i Græsset bide;
 Det maae Verden vide.

Kongen har sit Folk saa kjær,
 Folket Ham som Fader.
 Ret og Frihed er for hver,
 Som kun Uret hader.

”Landets Flor!

”Erligt Ord!

”Gjæstfri Bord!

”Godhed stor!

Synger Danfkes hele Chor.

Fred og Røe!

Kongen troe!

Det var altid Danfkes Ære;

Det vor Røes skal være.

Thi prise vi Alle vort Fædreneland,

Dg Alle velsigne vor Konge;

Dg frydelig Sang om vort Fædreneland

Skal høit gjennem Tiberne runge.

Bort Land, hvor Dplysningen straaler saa fro —

Bort Land, hvor der hersker den reenste Tro.

Høit lyde da Sangen, som Hjerternes Tolk:

Velsignede Konge! lykkelige Folk!

N. Blicher.

D Fædreland, vor Sjælefynd!
 Fra Syd til Nord, fra Nord til Syd,
 Hvor vi end er, hvordan os gaaer,
 Som Puls Du os i Huet slaer.
 For Dig vi vise Kraft og Mod,
 For Dig vi offre Liv og Blod.
 For det, o Gud! opflam vor Barm,
 Dphs vor Land, og styrk vor Arm!
 Hæld Dig, vort Fædreland! Hæld dine brave
 Sønner!

End krænker Fjende Fædreland,
 Som Klippemuur vi holde Stand;
 I Vaabendyst vi freidigt staae,
 Vi fro for det i Døden gaae.
 For det vi vise Kraft og Mod,
 For det vi offre Liv og Blod.

For det, o Gud! opflam vor Barm;
 Dplys vor Land, og styrk vor Arm!
 Hælb Dig, vor Dannemark! Hælb dine kjæffe
 Sønner!

Vor Konges Bud troe lyde vi;
 I Fred, i Krig vi staae ham bi;
 Thi Retfærd er hans Id, hans Daad
 Og Wiisdom er hans Færd, hans Raad.
 For Ham vi vise Kraft og Mod,
 For Ham vi offre Liv og Blod,
 For Ham, o Gud! opflam vor Barm,
 Dplys vor Land, og styrk vor Arm!
 Hælb Dig, vor Dannerdrot, som Bergerværd
 paastjønner!

For Dannerdrot, for Fædreland,
 Som Klippemuur vi holde Stand,
 I Vaabendyst vi freidigt staae,
 Vi fro for Dem i Døden gaae.
 For Dem vi vise Kraft og Mod,
 For Dem vi offre Liv og Blod,

For Dem, o Gud! opflam vor Barm,
Oplys vor Aand, og styrk vor Arm!
Hælb Dig vor Dannemark! Hælb Dine Danske
Sønner!
Hælb Dig vor Dannerdrot, som Danstes Værd
paastjønner!

Winkel-Horn.

Gud og Kongen, Begges Tre
 Skal vort fælleds Balgsprog være!
 Trofaste mod Konge og Fædreland
 Ville vi virke som Dannemænd.
 Det egner den sande nordiske Mand,
 Det sømmer Kongens og Landets Ven.
 I Sind, i Ord, i Raad,
 I Raad og Daad
 Lyde vi Kongernes Konges Bud,
 Dyrke vi værdigen Fædres Gud.

C h o r.

I Sind, i Ord, i Raad o. s. v.

Os som Løgnens svorne Fjender
 Gne Sandheds Kjæde binder.

I Fædernes Dage og Fredens Stund
 Hylde vi Sandhed som Landets Mænd;
 Ei hyllende Smiger smitte vor Mund!
 Krybende Dem er ei Kongens Ven.
 I Sind, i Ord, i Raad o. s. v.

C h o r.

I Sind, i Ord, i Raad o. s. v.

Fri for Slavesindets Lænker,
 Elske vi den frie Tænker;
 Vi Friheden hylde som Kongens Mænd,
 Kjende kun Dydernes skjønne Baand.
 Ei tøileløs Daare være vor Ven,
 Frihed og Dyd er vort Samfunds Mand.
 I Sind, i Ord, i Raad o. s. v.

C h o r.

I Sind, i Ord, i Raad o. s. v.

Gud og Kongen, Begges Vre
 Skal vort fælleds Valgsprog være!

Som Fædre og Mænd troe vort Fædreland,
 Elske vi Konge og Land med Ild;
 Vi virke for Begge til Gravens Rand,
 Døe selv for Begge, naar Gud det vil.
 I Sind, i Ord, i Raad o. s. v.

C h o r.

I Sind, i Ord, i Raad o. s. v.

Hans Christian Wosemose.

Danmark! elskte Land, som hviler
 Trygt i Havets søvblaa Favn,
 Dig vort Hjerte ømt tismiler,
 Nørt ved Navnet: Fødestavn!
 O Fryd, at dvæle i dit Skjød,
 Hvor Barnet Afsylds Glædet nød!

Broder! Du, som Pligten førte
 Bort fra Fødelandets Kyst,
 Danmarks Stemme blidt Du hørte
 I det længselfulde Bryst!
 Ak! hvad er tungt som Danmarks Savn!
 Hvor lyder skjont dets blotte Navn!

Konge! Retfærd's Sværd Du hæver
 Mandigt for Dit Danmarks Vel,
 Fadergodhed Dig omsvæver,
 Gyder Tillid i vor Sjæl;

Thi elsker Dig hver Slettens Son
 Og hæver fromt for Dig sin Bøn.

Moderland! Du freidigt flue
 Hen i længst forsvundne Tid!
 Helligt brændte Trostabs Lue!
 Kjærlighed var Tronens Vold!
 Hør, Konge! Dine Sønners Eed:
 Vi vandre vil i Fædres Fjed!

Danmark! ved Din Arne knæle
 Vi med hellig, salig Lyst!
 Skjønne Taarer Stemmen quæle
 I det barnlig rørte Bryst!
 Held, Elste, Dig, o varigt Held
 Tilstrømme Dig fra Lysets Væld!

Sjette Frederiks Land,
 fra dig Danmark aldrig vige!
 Tro dit Folk, sin Konge være uden Lige;
 glad hans Bud opfyldes Haand i Haand!
 Længe leve vor Konge!

For dig Fædreland!
 virke, gavne, stride, bløde;
 vi som Mænd, hver Fiende stedse ville møde
 Fjæk og modigen paa Land og Strand:
 Naar os kalder vor Konge!

Broder = Genigheds = Baand,
 hellig, trofast os omslynge!
 Freidig vi af glade Hjerter ønske, synge,
 bede end med Retsfunds fromme Mand:
 Gud bevare vor Konge!

Da vil blomstre vort Held;
Alle stræbe Dansten ligne.
Kongers Konge, vil vor Tid og Daad vel signe
fra Lyksalighedens rige Væld!
Danmarks Rige det blomstre!!

D. H. ....

Vi Danske har et Fædreland,
som os saa kjær er vorden.
Endskjøndt adspredt i nøgne Strand —
hen mod det kolde Norden —
Det giver dog af Land og Hav
hvad som, ved Glib, det stedse gav:
alt det, hvorved, med nøisomt Krav,
hver Danst tilfreds er vorden.

Saa dette Land saa kjær os er,
som Nogens her paa Jorden.
Det er os fjernt — Det er os nær —
den bedste Plet af Norden.

Der førstegang vi Lyset saae;
 Der legde, spøgde vi som Smaae,
 og Fødeegnen da ansaae
 som den var hele Jorden.

Endog paa Daad og mandig Færd
 Det ei er mindst paa Jorden.
 Saamangen Udel, Tapper, Lærd
 var fød i Danffes Norden.
 Derfor kan og vort Fødeland
 til hver en Tid, af hver en Stand,
 fremvise mangen Dannemand,
 som er dets Stoltthed vorden.

Dg derfor skal til sidste Slægt
 vort Land høitilffet være;
 og dets og Fyrffens Baretægt
 udgjøre Danffes Ære.
 Hver virke da hvad virkes kan,
 i Stad og Bye, paa Mark og Strand,
 til Held for elffet Fødeland,
 og fro dets Byrder bære!

Held stedse da vort Danien!
 Vor elste Konge leve!
 Ja leve Fødelandets Ven,
 Hvad han end er den Gæve!
 Men — før til fjendtlig Voldsmands Ran
 Vi overgive Fædreland:
 Vi stride indtil sidste Mand —
 Vi heller døe end leve!

H. Jørgensen,
 Traducteur.

Ei Læben er det, som allene
 her bryder ud i festlig Klang; —
 Nei! helligt vore Hjerter mene
 hver Tøddel i vor Jubelsang.

Thi reist har gamle Urlighed
 i Danalund sit Arnested.

Dæt minderige Old os knytter
 med søde Baand til Fædres Nord —
 Det aldrig sildigst Afkom bytter
 for anden Plet af viden Jord.

Fra Buggen indtil stille Grav
 stort er da Fødelandets Krav.

I aarligt Krebsløb Ceres leber
 af gylden Ager frugtbart Held!
 og villig selv Neptun udbreder
 sit udtømmelige Væld.

Høit vidner derfor danske Mand:
 Gud gav Os et velsignet Land!

Dog i vor ædle Fyrstestamme
 Vi finge ypperst Arvedeel;
 i Sektens Råd den blev den samme,
 og Retfærd Kronens Pragtjuveel.
 Erkjendtlig hylder Landets Ven
 med Lyst sin Kongeæt igjen.

Til Trofæbs Pant i Venneklynge
 Vi offre friske Borgerkrands;
 i eget Værd den sig forynge —
 den trænger mindst til borget Glands.
 Dyd, Nøisomhed og Gavnelyst
 fæst varigt Hjem i Danstes Bryst!

Da skal vor Hæder evig straae,
 usaaet af vanhellig Haand —
 da Modgangs Stød vi mandigt taale —
 de styrke fælleds Broderbaand.
 Og i Alfaders Varetægt
 trygt hviler Dan fra Slægt til Slægt.

S. Hempel.

Under Nordens kolde Zone,
 I de stærke Fædres Bøe,
 Stander end den danske Trone,
 Længe stod den trygt i Røe.

Nævn os den, som først har grundet
 Danmarks gamle Folketærd!
 Siig os! hvor er Spiren fundet
 Til Normanners Kæmpehær?

Din kalde vi vor Fader,
 Sit Paulun han slog i Nord,
 Da med Mænd i Heltetæder
 Han herhid fra Syden foer.

Siig! har vel den kjække Dane
 Bukket for en fremmed Magt?
 Har vel fremmed Drot sin Fane
 Dver os som Hersker strakt.

Nei vort Riges gyldne Krone
 Aldrig fremmed Fyrste bar,
 Ingen sad paa Danmarks Trone,
 Naar han Odins Ut ei var.

Siig! mon Danmarks Sønner svege
 Gamle Kæmpers Lov og Troe?
 Brøde vi med Kampens Lege
 Uden Barsel Naboes Roe?

Nei, vi ærlig Troskab prise,
 Nibdingslag vi aldrig slaae,
 Men de stolte Fjender vise:
 Uerlighed skal længst bestaae.

Lad os hævde da med Varme
 Uerlighed den Borg saa fast!
 Og med senestærke Arme
 Møde fjendtlig Overlast!

Hil Dig! Hil Dig, Danfles Moder!
 Elste, Kjære Fødeland!
 Moderlig Du Livets Goder
 Skjænker hver en Dannemand.

Fødeland! i dine Skove
 Fredens ældste Tempel staaer,
 Til din blanke Sølvrovve
 Sjelden Kampens Torden naaer.

Lad os da Pauluner bygge
 Paa din fredelige Strand!
 Sidde ved vor Urne trygge!
 Passer hver sin Dont som Mand!

Kald da os! naar Faren truer,
 Naar din Fjende dig er nær.
 Froe vi dæmpe Krigens Luer
 Med nedarvet Heltesværd.

Hil Dig! Mand paa Danmarks Trone!
 Konge! Statens Trøst i Nød!
 Dig vort Fryderaaß vi tone
 I vort Liv, som i vor Død.

Hil den Mand! som Banner bærer,
 Som i hvide Telte boer,
 Naar han Rankovs Minde ærer,
 Træder froe i Heltens Spoor.

Hil den Gut! hvis Mod og Vimpel
 Fjenden bort fra Kysten jog.
 Vel var Baaden svag og simpel,
 Men paa Toppen Dannebrog.

Hil den Mand! som Ploven fører,
 Ham hans Flid belønne Gud!
 Hil den Mand! som Roeret fører,
 Breder Danste Handel ud.

Hil hver Haandværksmand! som dyrker
 Flittig, stræbsom, gavnlig Kunst.
 Huuslig Velstand Fliden styrker,
 Ei hans Nøie blier omsonst.

Mænd! som Kongens Bud udrette,
 Hil Jer, Landets Dyrighed!
 Guld og Gunst I aldrig satte
 Over Eed og Ærlighed!

Hil hver om og troe Veninde!
 Hvem Blufærdighed er Dyd,
 Hil den ædle Dannerqvinde!
 Blib hun skabe Mandens Fryd!

Hil hvert Stand! hvert Køn! hver Alder!
Som til Maalet stræber frem.
Froe de gaae, naar Døden kalder,
Uden Nag, til Fædres Hjem!

Fødeland! kneis eengang silde
Frem i Staters Række stor.
"Fred med os, og ingen ilde"
Er den brave Danes Ord.

J. Broberg.

Danmark er det bedste Land
 Paa vor hele Klode.
 Føderig er Jord og Vand —
 Priis den Ewiggode!
 Og — hvad bedre er, end Gulb:
 Egnen her er yndefuld.

Danmark er paa Glæde riig,
 Danske Venner hulde.
 Dansken sindig, fedelig
 Skyer Ewigefulde.
 Held os! med den bedste Troe
 Kan Man her i Tryghed boe.

Danmark, Froders Fødeland,
 Bruger ei at bramme;
 Men vi stolte være kan
 Af vor Kongestamme.

Mild, retfærdig, fæderlig
 Viser Danerkongen sig.

Danmark er vort Fædreland,
 Heltes Hjem i Norden.
 Trods den Hær, der stande kan
 For vor Krigertorden!
 Danske Krigersang er sød:
 "Seier eller Heltedød!"

Lyd da høit fra Land og Strand
 Danstes Frydestemme!
 Danmark er vort Fædeland!
 Her har Glæden hjemme.
 Synge glad, hvo synge kan:
 "Bedste Konge! bedste Land!"

N. Blicher.

Held, hvo er født ved Danmarks Strand!

Han efter meer ei higer;

Det byttes ei for noget Land

Blandt alle Verdens Riger;

Han kjender Brødres Ansigt der,

Dg hører Brødres Stemme,

Paa Panden Urlighed der er,

Dg Trostskab der har hjemme.

Det Sprog har en saa venlig Lyd,

Kan ret til Hjertet trænge.

Der Qvinder er med yndig Dyb,

Der trives raske Drenges;

Den Ting i Sjælen tænder Jib

At tænke: Mænd de blive,

Det danske Navn de hædre vil

I Døden, som i Live.

- Hvad Koes, som ikke Danmark har?
 Der Incho Brahe leved;
 Der fjerde Christian Konning var,
 Ham Gothen saae og bæved.
 Der Volgen vugged Tordenskjold,
 Der Juul bandt Sværd ved Belte;
 Det lyder høit fra Old til Old,
 At Danmark fostrer Helte.

Det gamle Helteland skal staae,
 Det staaer til Verdens Ende;
 Før skal hver Danmarks Mand forgaae,
 Før det skal lystre Fiende.
 Trods alle Skjæbner staae dets Flor!
 Det vidt om Land skal tone,
 At paa den danske Plet i Nord
 Der Kraft og Kjækhed trone.

Dampe.

Skjolds og Frodes Fyrstestamme
 Throner end i Danas Lund,
 Trostabs rene, milde Flamme
 Blusset klar til denne Stund:
 End paa Jord og Hav som Helte,
 Spænde Danske Sværd ved Belte;
 End ved Fredens Flid og Ro
 Fryd og Held i Danmark gro.

Heit til gamle Danmarks Xre
 Lyde da vor Heitidsfang;
 Snefe Sekler Vidne bære:
 Ingen end det undertvang.
 Her som Moer og Modre finder
 Stebse Liden Danneqvinder,
 Ungerfoenden vinde fan
 Fædres Navn som Dannemand.

Dannebrogens Fane følge
 Mod og Daad og Seiers Glands;

Hof den zire Havets Bolge,
 Hædret vaie den til Lands!
 Aldrig fremmed Voldsmands Lænke
 Dannerfolkets Hæder krænke;
 Egen Konge, eget Land
 Elske tro hver Landets Mand!

Herlig pryde Danske Slette
 Markens Rigdom, Ågrens Gulds;
 Os og flere Folk at mætte
 Moder Jord os unde huld!
 Møen Ufkylds Ynde smykke,
 Frugtbar Dvinde Moderlykke!
 Ungersvenden modnes fjet,
 Mand han vorde Fiendens Skræk!

Fædreland! dit Scepter rækker
 Nordens Gis og hedest Sol,
 Dine Arme ud du strækker
 Moderhuld fra Pol til Pol;
 Dine Børn vi Alle ere,
 Alle Danstes Navn vi bære,
 For vor æble Drot og dig
 Virke, leve, segne vi!

Hvor Østersøens blanke Bølge gnyger
 Beskvulpende den tangbekrandede Strand,
 Der er det elskte Land som jeg lovsynger,
 Det er vort dyrebare Fædreland.
 Det gamle Dannemark med sine Skove
 Og Marker bugnende af Frugtbarhed,
 Omfavnet af den fiskerige Bove,
 Som boltrer sig ved Danas Blomsterbred.

O! Vi er' stolte, Danmarks Børn at være!
 Vor gode Konge troe i Liv og Død,
 Og stedse skal vi holde høit i Ære
 Det elskte Dannemark, hvor vi blev fød.
 Lad Danffen drage bort til fjernest Bøne,
 Hvad eller bygge midt i Danmarks Dal:
 Urokket Borgertrofast til sin Throne
 Hans rebelige Barm dog kaare skal.

Han skundom tumler sig i fjerne Riger
 For Pligt, Erhverv og Kundskabs Kildevæld;
 Dog i hans Barm en Attraae hjemad higer,
 Som vækker Beemodstanker i hans Sjæl.
 Ei vil han bytte Nordens gamle Runer
 For Sydens Munkeskript paa Pergament,
 Og mellem Klostercellernes Pauluner
 Vil Hjemvee i hans Hjerter vorde tændt.

Naar Fædrelandets Forsvar ad ham kalder,
 Til Kampens Plads han iler som til Dands;
 Sin Konge troe, han seirer eller falder,
 Og danske Piger flette Heltens Krands.
 Hver Draabe Blod som i hans Arer rinder
 Han offerer froe sin Konge og sit Land,
 Og uforgængelig den Løn han vinder
 Et Hædersnavnet: troefast Dannemand.

Men naar i Fredens oljekrandste Dage
 Han skaber gyldne Frugter ved sin Flid,
 Naar han ved stadig Grandstien kan bortdrage
 Det dunkle Slør som skjuler Kundskabs Id.

Naar han i Fædres Arne tryk kan bygge
 Og forberede fjærne Slægters Dyb,
 Da hviler han i Ege træets Skygge,
 Hvis Blade er den danske Borgers Pryd.

Da skal en Bøn op fra hans Hjerte stige:

”Befsign o Gud! vor elskede Monark.

”Befsign o Gud! hans stolte Kongerige;

”Svæv, Samdrægts Engle, trindt om Dan-
 nemark!

”Lad danske Snekker Havets Bølger pløie!

”Skjenk Held og Hæder Dannerkongens Mænd!

”Og naar at Døden lukker blidt vort Dø,

”Skjenk os en Grav i elskte Danien!”

Hvi høres ei blandt Folkene
 Vort Danmarks Hæderssang?
 Hvi tie vi naar Brødrene
 Har Sang med festlig Klang?
 Er Hjertet dødt i Danens Bryst;
 Ei Danmark Sangen værd?
 Forstummer her vel Skjalderøst
 For anden bedre Færd?

Nei Danen ei fornægte kan
 Sit Land og Fødestavn,
 Som Barnet fast, saa hænger han
 Ved elskte Moderfavn.
 O, Danmark! du hans Moder er.
 Han er dig sønlig troe;
 Han haver dig saa hjertekjær,
 Sig Dane nævner froe.

Han diebe dit Moderbryst,
 Draf Sundheds Kraft og Mod,
 Dg fólte sig med hellig Lyst
 Udrunden af din Rod.
 Med Modermelken og han drog
 De elskte Fædres Vand;
 Dg høit i Barmen Hjertet slog
 Til evigt Samfunds Baand.

Thi bygger han paa Fædregrund,
 Det er hans bedste Lyst;
 Han elsker høit dens Bøgelund
 Dg Landets grønne Kyst.
 Dog Kjønnere er mangt et Land —
 Hans ringe viser sig;
 Derfor med Sangen tier han,
 Beskeden Moder liig.

Taas vandrer han blandt Minderne,
 Som Sønehjertet fandt;
 Da Taaren ham paa Kinderne
 Ved Alvorstanken randt.

Her Daneqvad vi sødes saae
 Ved aandig Mindkraft;
 Dermed vi frem blandt Brødre gaae,
 De har ei bedre haat.

End grunder han paa Kroniken
 Og ahner Herrens Naad.
 I Ringhed seer Betsignelsen
 For bitter Trængsels Graad.
 Ydmyget glad han priser Gud,
 Tilfreds som ringe Mand;
 I Troen eengang bryder ud
 Hans Sang om Fædreland.

Himmel! hold dit stærke Skjold
 Over Kongen og hans Land!
 Det modkæmper Urets Vold:
 Kongen ynder hver en Stand.
 Ja! vor Konge! Dig vi Huldskab sværge!
 Og, for Danmark vi stolt skal værge!

Danske Hjerter! stem i Fryd!
 Ewig og Rid du nærer ei:
 Armod, Sorgen Trøst indgyd!
 Vlis dig stor paa Dydens Bei!
 D! vor Konge! Dig vi Huldskab sværge!
 Og, for Danmark vor Dyd skal værge!

Træder paa vort kjære Land
 Driftig Trop med Feidelyst,
 Da skal Mod paa Land og Bånd
 Sæge dem fra Mark og Kyst!

Sa! vor Konge! Dig vi Huldskab sværge!
 Dg, for Dannemark vort Mod skal væрге!

Hæv din Røst, o danske Folk!
 Priis din Konge! priis dit Land!
 Retfærd, Sandhed her er Tolk:
 Ven er Kongen med hver Mand.
 D! vor Konge! Dig vi Huldskab sværge!
 Dg, for Dannemark vi stolt skal væрге!

Danske! ræk hverandre Haand:
 Hjertet reent! til Graven troe!
 Enighed! befæst vor Land!
 Vren Krandsen om os snoe!
 Her, o Konge! Dig vi Huldskab sværge!
 Dg, for Dannemark til Døden væрге!

E. Lewenbalk B.

Muntre Benner! kommer hører,
 Hvad hver Danes Hjerte rører,
 Hvad jeg altid glad fremfører
 Om mit Fødeland.

Ikke vil jeg daarligt prale,
 Nei! kun Sandhed vil jeg tale
 Naar jeg Eder vil afmale
 Her mit elskte Dan!

Hør, jeg fødtes ubi Norden,
 Paa den bedste Plet af Jorden;
 Ja! der hersker Dyb og Orden
 I mit Fødeland.

Urlighed fra gamle Dage
 Ingen kan fra Norden jage,
 Stedse bliver den tilbage
 I mit elskte Dan!

Danmarks Grændse vidt ei strækker,
 Gis og Sandørk den ej dækker,
 Himmelfjeld ei Diet skrækker
 I mit Fødeland.

Men naar Daner enig ere
 Kan de jage Fjendens Hære,
 Ja! da maa Han skjælte lære
 For mit elskte Dan.

Jorden gi'er ei selv sin Grode,
 Men ved Arbeid faae vi Føde;
 Glib og Sved maae Agren gjøde
 I mit Fødeland;

Men naar vi om Vaaren pløier,
 Høsten lønner og fornøier,
 Denne Løn vort Mod forhøier
 I mit elskte Dan!

Vintrene er' kolde, vaade,
 Men derpaa vi Bod kan raade;
 Sjelden frøs det overmaade
 I mit Fødeland.

Skov og Mose letter Kulben,
 Faaret klæder os med Ulden,
 Rug og Hvede standser Sulten
 I mit elskte Dan!

Flod og Sæ mit Dan omringe;
 Skjøndt de Perler ei frembringe
 Let og muntert de sig svinge
 Om mit Fødeland.
 Fisserne til os frembære
 Sunde Fisk i store Hære,
 Hvorved de sig glad ernære
 I mit elskte Dan!

Parlamentter og beslige
 Kan ei Landet Løve sige;
 Kongen styrer selv sit Rige
 I mit Fødeland;
 Men hver Borger, Piger, Karle
 Udgang har til Hoffets Sale
 Og med Hørsten frit kan tale
 I mit elskte Dan!

Glemmer derfor Venner ikke,
Naar I Venstabskaale drikke,
Hver sit Glas tilbunds maa stikke
For mit Fødeland;
Og den gamle danske Lære,
Som bør holdes høit i Ære:
"Gud og Kongen troe at være"
Lyde høit i Dan!

H.....

Naar vore Fædre i Bønnelag sade
 Om Egebordet paa gammel dansk Wiis;
 Fro da om Landet og Kongen de quade;
 Landet og Kongen bar Fædrenes Priis.
 Gud sign danske Norden! saa lød deres Chor,
 Gud sign Dannerkongen, som lever i Nord!

C h o r.

Ja Gud signe Danmark, er og vores Dreb,
 Ja Gud signe Daniens Konge i Nord!

Det, som de sang, det af Hjertet de meente,
 Salskhed var ikke i Fædrenes Bryst;
 Alle af Fædrelandskjærlighed brændte,
 Landet at gavne, det var deres Lyst.
 I Freden de virkede Landet til Gavn,
 I Krigen fortjente et hædrende Navn.

C h o r.

I Freden saa frodig vi virke skal Gavn,
 I Krigen vi tjene skal hædrende Navn.

Huldskab og Trofskab mod Kongen de viste,
 Baade i høie og lavere Stand;
 Kongen, som Fædrelands Fader de priste,
 Lyde og tjene ham gjorde hver Mand.
 For Kongen saa villig hver gik ubi Strid,
 Ham Trofskab at vise var Fædrenes Sid.

C h o r.

For Kongen saa villig vi gaae ubi Strid,
 Ham Trofskab at vise skal være vor Sid.

See, hvordant gik det den fjendtlige Skare,
 Ubi Kong Fredrik den Tredies Tid;
 Landet og Kongen var stædt ubi Fare,
 Faren var stor, og den Skjæbne ublid.
 Dog trodsed man Fjenden med uforsagt Mod,
 For Landet og Kongen hver voved' sit Blod.

C h o r.

Vi trodse skal Fjenden med uforsagt Mod,
 For Landet og Kongen vi vove vort Blod.

I Kjøbenhavn saae man Helte fremtræde,
 Som ved sit Mod frelste Konge og Land;
 Tapper mod Fjende og Hunger de strede,
 Kjøkt imod benne og hiin de holdt Stand.

Skjøndt Fienden mod Landet og Kongen var
gram,

Maae den dog bortflygte med Skjændsel og Skam.

C h o r.

Laad Fienden og være stolt, bister og gram,

Den for os skal flygte med Skjændsel og Skam.

Selv danske Damer i Oldtidens Dage

Elskede Landet og Kongen var huld;

Huff, da Kong Svend maa i Fængslet beklage

Sin haarde Skjæbne, og manglede Guld;

Hvor villig gav da ikke Damerne hen

Hvert qvindeligt Smykke? og frelste Kong Svend!

C h o r.

Saa ædle, som Damerne var mod Kong Svend,

Saa ædle vi os og vil vise som Mænd.

Ja, som de Fædre vi stedsse vil være,

Helligt er Landet og Kongen for os.

Landet at gavne skal være vor Ære,

Trofskab mod Kongen skal være vor Noes;

Det Fædreland gi'er os jo Næring og Fryd,

Den Konge ved Love beskjermer hver Dyd.

C h o r.

Vort Fædreland giver os Næring og Fryd,
 Vor Konge ved Love beskjermer hver Dyd.

Gud signe Landet med Velstand og Hæder,
 Gud signe Kongen med Fryd og med Røe,
 Gud signe hver, som sit Fædreland glæder,
 Gud signe hver, som sin Konge blev troe.
 Ja, Gud signe baade den Mand og den Viv,
 Som vover for Landet og Kongen sit Liv.

C h o r.

Ja, Gud! han vil signe den Mand og den Viv,
 Som vover for Landet og Kongen sit Liv.

En Skaal for Landet og Kongen vi tomme,
 Værdig er Skaalen for hver en dansk Mand;
 Og, som dens Nectar vort Blod da skal strømme,
 Naar, som det gjælder for Konge og Land.
 For Begge at leve og døe er vort Maal,
 For Begge vi derfor og drikke en Skaal!

C h o r.

For Begge at leve og døe er vort Maal,
 For Landet og Kongen er derfor vor Skaal!

J. Nielsen.

Lyder høit vore jublende Qvad
 Over Daniens smilende Sletter;
 Sluttes Kjæden i tætteste Råd,
 Mellem Krone Roserne fletter;
 Dans Krone den skinne saa bold
 Bag hans Sønners ældgamle Skjold.

Rækker freidigt den trofaste Haand,
 Hvor I første Gang stammede Moder;
 Sværger Alle med eendrægtig Hand,
 At hver Dansk Jer skal være en Broder;
 Stander kjækt i Røg og i Damp,
 Mindes Danmark i heden Kamp!

Skuer Bugten, hvor Heltenes Blod
 Flød i Strømme for Fødelands Vreg;
 Skuer Heden, hvor Daniels Mod
 Drev de Fjender i flygtende Hære.

Glemmet aldrig hvad Danmark var,
 Hvad i Skjødets altid det bar.

Kun paa Gletten, hvor Kornet det groer,
 Og i guldgule Bugter sig vælger,
 Eders Fjend, eders Herlighed boer,
 Eders Stjerne saa mildt eder følger.
 Hvor eengang Jer Bugtesang løb
 Brænder klart Jer Kjærligheds Blod.

Lad hver Syddø kun prise sit Helb,
 At ham Solen fuldmødner hans Druer,
 Lad end Gothen ophøie det Fjeld,
 Der lyser af Nordfinnets Luer.
 Paa Daniens Enge groer Guldb
 I bugnende Aar saa hulb.

Har I gjæstet hver Plet paa vor Jord,
 Vil Jer Danmark dog dyrebar blive;
 Hvor I hopped' og smiled' som Ror
 Kan Jer Egerod Skubbens drive.
 Ved Thyres og Absalons Grav
 Ligger tryggest Jer Wandrings-Stav.

Hvor bag Skjoldungers hellige Val
 Det taaredugde Linklæde gjemmes,
 Tæt ved Kronens og Scepterets Hal,
 Og i Dannelund aldrig skal glemmes;
 Eder Christian den Fjerdes Blod
 Minde høit om Jer danske Rod.

Vai stolt du vort Dannebrog's-Flag
 Over Godans sølvskummende Belte!
 Staa os bi i hvert hundrende Slag,
 Hyl dit Purpur om cimbriske Helte!
 Din Ild lue høit i vor Barm,
 Din Aand gyde Kraft i vor Arm.

Straal da evig vort Fødelands Sol!
 Straal med Lyst over Daniens Have,
 Over Skjoldungers ældgamle Stol
 Mildt udgyd din Belsignelses Gave!
 Spred dit Lys over Dana's Ryst!
 Styrk i Faren hver Nordbo's Bryst!

Lyd høit for elskte Fødeland,
 Vort Danmark, elskte Moder,
 Hver Tunge, som benevne kan
 En Dannemand, som Broder!
 Men ei Enhver er Dannemand,
 Skjøndt Danmark er hans Fødeland.

Men den Mand, som gjør hver Mand Ret,
 Som Hjertets Stemme hører,
 Hvis Pligt mod Konge falder let,
 Ei Svig paa Løben fører,
 Benevnes bør en Dannemand,
 Naar Danmark er hans Fødeland.

Og den, hvis Hjerte heftig Naar
 Af Fryd ved Broders Glæde,
 Hvis Trøst og Hjelp tilrede staar,
 Naar Han seer Brødre græde,

Benævnes bør en Dannemand,
Naar Danmark er hans Fødeland.

Den Mand, som kjæk i Drlogs-Færd
I Fædres Fodspor træder,
Dg ændser ikke Fjendehær,
Men seer kunns Danmarks Hæder,
Benævnes bør en Dannemand,
Naar Danmark er hans Fødeland.

Dg den, som gjennem Støv og Ild
I Kamp mod Danmarks Fjende,
Han være grum, barbarisk, vilb,
Ei svigter nogenfinde,
Benævnes bør en Dannemand,
Naar Danmark er hans Fødeland.

Den Mand, som trolig Omsorg bær
For Danmarks Søn, der strider
Med Mod og Kraft mod fjendtlig Hær,
I Sæetog, Felttog, lider,
Benævnes bør en Dannemand,
Naar Danmark er hans Fødeland.

Og den, som røgter troe sit Kalb,
 Som Dybs og Retfærd's Lærer,
 Som skjærmer Svage ømt for Fald,
 Sit Hverv ved Vandel ærer,
 Bencævnes bør en Dannemand,
 Naar Danmark er hans Fødeland.

Hver Danmarks Søn, som er sin Gud,
 Sin elskte Konge, Fader troe,
 Som lyder Begges milde Bud,
 Og breder om sig Fred og Roe,
 Er Ære for sit Fødeland,
 Og nævnes bør: en Dannemand.

End den, som født mod Nordens Iis,
 Og Danmark ei misunder
 Dets Lykke, men som god og viis,
 Som Naboe fast den grunder,
 Vi hædre ham som Dannemand,
 Skjøndt han er fød i fremmed Land.

Og den, hvis Farve ei er vor,
 Men høist fra vor forskjellig,

Gi'er han vor Konge trofast Ord,
 Og holder han det hellig,
 Vi hædre ham, som Dannemand,
 Skjøndt han er født i fjerne Land.

Hver Dannemand udkaare sig
 En ædel Danneqvinde,
 Der ham i ædel Hu er liig,
 Til troe Ledfagerinde!
 Han faaer da velfortjente Løn,
 Som Danmarks kjække, brave Søn.

Nu Venner! Brødre! Dannemænd!
 Det Hædersnavn vi bære!
 Som troe og ædle Dannemænd
 Vi holde det i Ære!
 Hvor er det Folkes Fødestavn,
 Hvis Sønner bar et saadant Navn?

Hvor er det Folk, hvis Konge bar
 Et Hædersnavn med Bonden?
 Du svarer: "Danmarks Konge bar
 "Et Hædersnavn med Bonden,

"Thi Hæder for vort Fødeland
"Er Høi og Ringe Dannemand."

Saa føl Dig stolt hver Danmarks Søn
Af Fødeland og Konge!
For Begge lyde høit Din Bøn
For Fødeland og Konge!
Skjoldunge! Frederik! Dannemand!
Velsignet vær! og alt Dit Land!

Hil dig, o elskte Dan!
 Hil dig, vort Fødeland!
 Herlige Plet,
 Hvor vi de Glæder fandt,
 Som os til Jorden bandt;
 Hvor mangen Dag henrandt
 Salig og let.

Hil dig, o elskte Dan!
 Du fostred mangen Mand,
 Edel og stor.
 Mænd, som med Heltemod
 Dffrede Liv og Blod
 For Land og Konge gob.
 Din Roes er stor.

Herlige Fødeland!
 Vi i din Skygge kan
 Rolige boe.

Hos dig boer Fryd og Fred,
 Trost og Kjærlighed.
 Stedsse du trives ved
 Samdragt og Roe!

Hil Dig, vor Konge bold!
 Vtling af Dan og Skjold,
 Signe Dig Gud!
 Konge! i Dine Fjed
 Blomstre en varig Fred!
 Stedsse med Enighed
 Lydes Dit Bud!

Dana lovsynge vi!
 Dana, dig prise vi
 Freidig og froe!
 Hvor vi først Lyset saae,
 Hvor nu som Mænd vi staae,
 Hvor vi omsider naae
 Saliges Roe.

J. D. N.

Smilende Enge og sølverblaa Bøge,
 Kornrige Sletter paa grønklædte D,
 Skyggende Bøge i ventlige Skove,
 Slende Snekker paa skovkrandste Sø,
     Er jo din Lyst;
     D! ved dit Bryst,
 Fædreland! ville vi leve og dø!

Kjæk dine Søner behdrage i Krige,
 Bærnende Ufkyld og knusende Bold;
 Sødt over Skjoldungers ældgamle Rige
 Hæver sig smilende Seierens Skjold.
     Hen over Nord
     Blodrød og stor
 Dannebrog vinker fra hensvundne Dld.

Naar sig dybtusende Stormene hæver,
 Nordisk i Kraft over, Hertha! din Dal,
 Da er det Heltenes Skygger som svæver
 Skyeleiret over din Skovkrandske Gal.

Gldfuld i Blik
 Kraftfuld' de gif.

Svæve nu hen gennem Torbenens Hal.

Glad mellem Høie, hvor Fæbrene blunde,
 Følge i Fred vi den ilende Plov;
 Følge vi Snekken paa mørkeblaae Sunde,
 Bygget af Egen i nordiske Skov.

Dannemarks Land,
 Dannemarks Strand

Skytter Retfærdigheds evige Lov.

Hellig han sidder paa ældgamle Trone,
 Styrende Riget, vor elskede Drot!
 Retfærd omstraaler hans Skjoldunge-Krone,
 Fredrik! gjenslyder fra Hytte og Slot.

Dig vi vor Arm,
 Dig vi vor Barm

Offre med Glæde, Du elskede Drot!

Smilende Enge og sølverblaa Bøve,
Kornrige Sletter paa grønklædte D,
Skyggende Bøge i venlige Skove,
Glede Snekker paa Skovrandste Es,
Er jo din Lyst,
O! ved dit Bryst,
Fødeland! ville vi leve og dø!

M. Winther.

Hil Dig, mit bedste Hjem paa Jord,
Mit Fædreland!

Stolt er Dit Navn i Syd og Nord,
Fra Strand til Strand!

Din Konge funkler reen og held
Blandt Kongers Tal,

Bag Borgerkærlighedens Skjold
Staaer fast hans Hal;

Dg der skal den evigen stande!

Sjung, Syden, om Din snilde Fryd!
Hvad mægter Du?

Ds kun forlyster Droskens Lyd:
Danst er vor Hu!

Vor stolte Sol den straalet gul
Paa Himlen blaa,

Dg Stjernen krob end ei i Skjul,
Naar Dansten saae;

Ulfader vort Danmark sigmer!

Her staaer en Urne venligsmuk,
 Og min er den;
 Thi glad i Kamp mit sidste Suk
 Seg aander hen —
 Og bag min Urne smiler sød
 Den fagre Mø,
 Hvis Ry om trofast Elskov løb
 Bag fjerne Sø;
 I Norden mon Kjærlighed bygge.

Ja, Hvo et bedre Land vel saae
 I Syd og Nord?
 Her gamle Kæmpehøie staae,
 Med ærligt Ord!
 O! stolt jeg min Dig nævne kan,
 Du Kæmpebo:
 Thi jeg er Gud og Fædreland
 Og Kongen tro;
 Høit dem jeg lovsjunger i Døden.

S. Hertz.

Dybt under Nordens Himmel
 Et Folk paa Sletten boer;
 Kun liden er dets Brimmel,
 Dog er dets Lykke stor.
 I dunkle Bøgetelte
 Det hilser Vaarens Lyst,
 Og hvide Bølger velte
 Sig mod dets grønne Kyst.

Af Fjeldets dunkle Kammer
 Ei hentes røden Guld;
 Men gylden Høsten brammer
 Paa Agrens rige Muld.
 Den stærke Eeg fra Skoven
 Nedstiger til dets Strand,
 Og vingelædt paa Boven
 Den gaaer fra Land til Land.

Høit taler Sagas Tunge
 Om den forsvundne Tid,
 Og fjerne Bølger sjunge
 Om djerpe Fædres Id,
 I Arv gif deres Hæder
 Som Solen blank og reen,
 Og stolt den Unge træder
 Til Fædres Bautasteen.

Af herlig Et oprunden,
 En Drot i Fædres Aand
 Til Folket fast er bunden
 Med Omheds stærke Baand.
 Hans Navn med Lyst vi sige,
 Og Fredrik nævnes Han
 Og Danmark er Hans Rige,
 Vort elskte Fædreland.

Stiig høit du stærke Flamme!
 Lyd Sang fra Strand til Strand!

Helb Kongen! Helb Hans Stamme!
Dg Helb vort Fødreland!
For Dem i Fryd, i Nøden,
Paa Land, paa Volgen blaa,
I Livet og i Døden
Skal danske Hjerter staae.

H. H. B.

Til Danmarks Priis en Høitidsfang!

Den lyde fæstlig fro!

Paa Kloden gives ei et Land,

Hvor bedre var at boe.

Saa længe Verden staaer,

I Flor skal stande

Dankongens Lande.

Her frugtbar Mark, her grønne Skov

Dg fiskerige Hav;

Her Livets Lyst i fulde Maal

Fra Buggen indtil Grav.

Saa længe Verden staaer, &c.

Med Lov her Wiisdom bygger Land,

I Blomster sees det staae;

Dg alle Tulemærker klart

En gylden Fremtid spaae.

Saa længe Verden staaer, &c.

Værn Kongen er om Landefred
 Og Fædrelandets Liv.
 Af Arilds Tid var Fadersind
 Skjoldungeslægstens Arv.
 Saa længe Verden staaer, ic.

Kong Christian ved høien Mast
 Stod, vaabenklædt, saa prud.
 For Land og Folk den Diding holdt,
 Skjøndt saaret, Kampen ud.
 Saa længe Verden staaer, ic.

Kong Frederik, da Kjøbenhavn
 Var stædt i haarden Nød,
 Svor kjæk: "Jeg frelser Arelstad,
 Om det end blev min Død."
 Saa længe Verden staaer, ic,

Høit juble vi, naar Kongedaad
 Grundfæster Danmarks Vel.
 Høit prise vi hver Dannemand,
 Som skaber Borgerheld.
 Saa længe Verden staaer, ic.

Saa tager nu det Glas i Haand,
Dg skjenker bredfuldt Maal!
For Kongen og for Fødeland
Skal tømmes denne Skaal!
Saa længe Verden staaer,
I Flor skal stande
Dankongens Lande!

R. Nyerup.

I folke Nord, i libet Land,
 Som mægtig Bølge slaer,
 Der paa den mørke Laage-Strand
 Blandt Is min Hytte staer.
 Jeg bygger over Heltens Grav;
 I mig er Stærkods Blod.
 Den Fodbred Land, den Kæmper gav
 Mig til en Arvelod.

Affkom af Skjold og af Viggo, som bygger
 Udi det ældgamle Kæmpernes Land!
 See! op fra Gravene staae deres Skygger,
 Vinke til dig, o du cimbriske Mand!

Paa venlig Kyst min Bolig staer
 Blandt tusind Blomstre smaae;
 Mit Dre Bølgens Rislen naaer,
 Og Himlen smiler blaa.
 Vel Solens Ild er kort hos mig,
 Den gaaer, naar Nof den gav.

Den strøer Kjærminder ynderig

Paa elskte Fædres Grav.

Sønner af Skjold og af Wiggo, som bygge

Her paa den Kæmpernes ældgamle Kyst!

Hør! i den Kaslen af Lundenes Skygge

Taler til eder end Fædrenes Røst.

Der voxer ingen Gift fra Syd

Hos mig med pestfuld Rod.

Der hvisler ingen Slangelyd

Dæt under Træets Fod.

Naturen er oprigtig der,

Som Folkets eget Bryst;

Den aabner Skjødets trygt for Hver

Til umistænkte Lyst.

Sønner af Skjold og af Wiggo, som bygge

Udi det ældgamle Kæmpernes Land!

Maatte, som Slangerne flye fra jer Skygge,

Uvind ei findes paa nordiske Strand!

Der svæve Engle paa mit Tag,

Der Hustru har jeg der

Og Børn, som følge mig en Dag;

Mig dørbær er hver.

Da Erbarheden flygtet var
 Dg bort fra Verden svandt,
 Den sidst i Norden dvælet har;
 Der Hjertes end den fandt.

Sønner af Skjold og af Viggo, som bygge
 Udi det ældgamle Kæmpernes Land!
 Erbarhed skal eders Glæder betrygge,
 Frækhed ei findes paa nordiske Strand.

Min Konge er af Et mig nær,
 Mit Land hans Bugge bar,
 Hans Sprog det mine Fædres er,
 Dansk Hjerteblood han har.
 Alt ham betroes! jeg frygter ei,
 Han er min Slægtskabs Ven;
 For ham i Dødens Fare jeg
 Mig villig styrter hen.

Sønner af Skjold og af Viggo, som bygge
 Udi det ældgamle Kæmpernes Land!
 Under Skjoldungerne leve I trygge;
 Fri under Sceptret er nordiske Mand.

End strækker ud sin Kæmpesod
 Midt i Nordhavets Skjod

Den danske De paa faste Rod;
 Hartusind ei den brød.
 Som Bølgen skummende og hvid
 Forgjæves slaer dens Strand,
 Usmægtig er den stærke Tid
 Imod det gamle Dan.

Sønner af Skjold og af Viggo, som bygge
 Udi det ældgamle Kæmpernes Land!
 Ewig, ved Gliden og Kjækheden trygge,
 Blomstre jer Uffom paa cimbriske Strand!

Et trofast Haandslag, danske Mand!
 Til Døden følges vi;
 I Brødre af et lidet Land!
 Fast sammenklynget I!
 Urokket staaer tætsamlet Hær
 Mod Ild og Sværd og Dolk;
 Hver Cimbrers Fed en Klippe er,
 En Klippe Cimbrers Folk.

Sønner af Skjold og af Viggo, som bygge,
 Udi Fostbrødres ærværdige Land!
 Sværger i Egenes ældgamle Skygge!
 Eder skal staae, medens Hav gaaer mod Strand.

For Sydens List skal cimbrisk Mand
 Besmitte, vælg at døe!
 For Trofæb viger fra din Strand,
 Den dække vilden Søe!
 Eet Land staaer op, eet gaaer mod Falb,
 Og Konger styrte ned,
 Men alle Sæters Skjalde skal
 Lovsynge Trofasthed.

Sønner af Skjold og af Biggo, som bygge
 Udi det ældgamle Kæmpernes Land!
 Sværger, ja! sværger i Egenes Skygge!
 Der svore Fædrene, det holder Stand.

Gid hver en Christian paa Danmarks Trone
Til Mønster tage fjerde Christian!

Gid hver en Frederik, som Danmarks Krone
Fremarves til, maae elstes af sit Land!

Gid Kongens Dmsorg for hans Riges Vel
Maae stedse lønnes med hans Riges Held!

Kongens Skaal!

Gid i vort Danmark Ordets blide Lære
Maae nærme sig sin første Uffylde Stand!

Gid Ordets Tjenere i Agt og Ære

Maae holdes af hver Qvinde og hver Mand!

Gid Danmarks Børn ei lunknes for den Troe,

Som skjænker Sjælen Fred, og Sindet Røe!

Folkelærernes Skaal!

Gid Bonden froe maae see hvert Aarets Grøde!
 Gid han hver Plet af Jord opdyrke maae!
 Gid ei paa Overdaad sin Sveed han øde!
 Gid Held maae boe selv i affides Vraae!
 Gid Landbrug drives ei af Kjøbstædsmand!
 Thi Een og Hver bør blive ved sin Stand.
 Landmandens Skaal!

Gid de Fabrikker ene hos os drives,
 Som kan bestaae ved Salg i Danmarks Land!
 Gid Huusflid meer og mere blandt os trives,
 Dg den ei være Skam for nogen Stand!
 Gid vi sortere, væve Danmarks Uld!
 Gid Danmarks Hør i Lærred vorde Guld!
 Vindskibeligheids Skaal!

Gid Hand'len med vort eget Lands Produkter
 Den største Deel i Danmarks Handel faae!
 Gid de Gevinster, som er' Hand'lens Frugter,
 For største Deel i Landet blive maae!
 Da Kjøbmands-Tio skal skænke Staten Kraft,
 Dg ikke suge ud dens Marv og Cast.
 Handelens Skaal!

Gid Danmarks Riigmænd, umisundte, nyde
 Det Guds, som skjænktes dem af Himmelen!
 Naar de ved Pragt og Nyheds-Lyst sig fryde,
 Da leve Haandværksfolk og Kræmmeren;
 Men gid og vore Riigmænds Hjerter maae
 For Trang og ærlig Armod aabne staae!
 Beltænkende Riges Skaal!

Gid fælleds Tiltroe hver en Dent oplive,
 Og Penge ei betroes ængstelig!
 Gid Mandens Haandslag maae for stedse blive
 En Borgen for at være redelig!
 Og skulde Tiltroe stundom visne hen,
 Da gid den snartlig blomstre frem igjen!
 Creditens Skaal!

Gid Embeds-Classens Antal være ringe
 I Forhold til dens Gliid og Driftighed!
 Gid Staten stedse den tilveiebringe
 Et sorgfrit Liv for virksom Uerlighed!
 Gid Embeds-Tver kjøbes ei ved Nar!
 Men utrængt ogsaa være solvgraat Haar!
 Embedsmændenes Skaal!

Gib Skolefaget stedse Omhuue ydes!
 Gib raſt imod ſit Maal det vandre frem!
 Gib Ungdomslæreren maae elſkes, lydes,
 Dg ei Forældre virke imod dem!
 Gib det Fornødne læres blot hver Stand!
 Stor Kundſkab ſkader kun den ſimple Mand,
                     Skolelærernes Skaal!

Gib naar til Søes, til Lands, vi Danſke fægte,
 Vi have ſtedſe gode Hovedsmænd!
 Gib Fædres Tapperhed vi ei fornægte,
 Dg villig give os i Døden hen!
 Gib Flaaden ſelv i Fredſtid være ſtor,
 Dg Landmagt under Krige ret i Flor!
                     Søes og Landkrigsmagtens Skaal

Prnd Verbarhed den vakke danſke Pige!
 Gib Ynglingen maae være hende værd!
 Gib Huſtruen kun efter Manden hige,
 Dg Manden have Børn og Huſtrues kjær!
 Blandt Børn og Børnebørn, af Dage træt,
 Gib ſvage Olding maae henſlumre let!
                     Familiernes Skaal!

Gib, elskte Danmark, du blandt Jordens Riger
Ei være mægtig, men blot lykkelig!

Da hver en Dansk, med dybsølt Glæde, siger:

"Hvor er mit Fædreland dog hyggelig!

"Min smukke Halvøe, mine Der smaae,

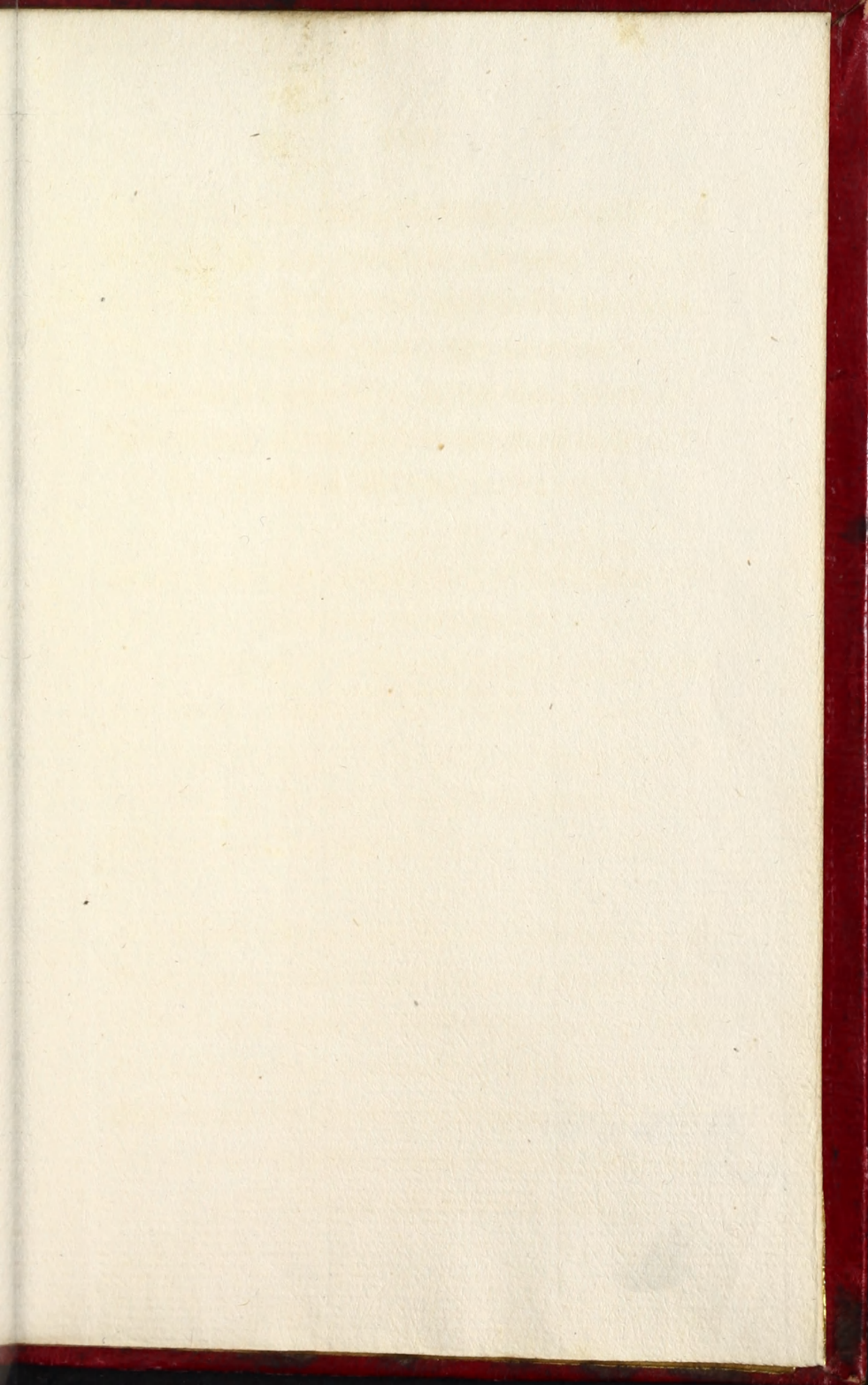
"For ingen Priis, du Fremmede skal faae!"

Nationens Skaal!

J. W. Berner.

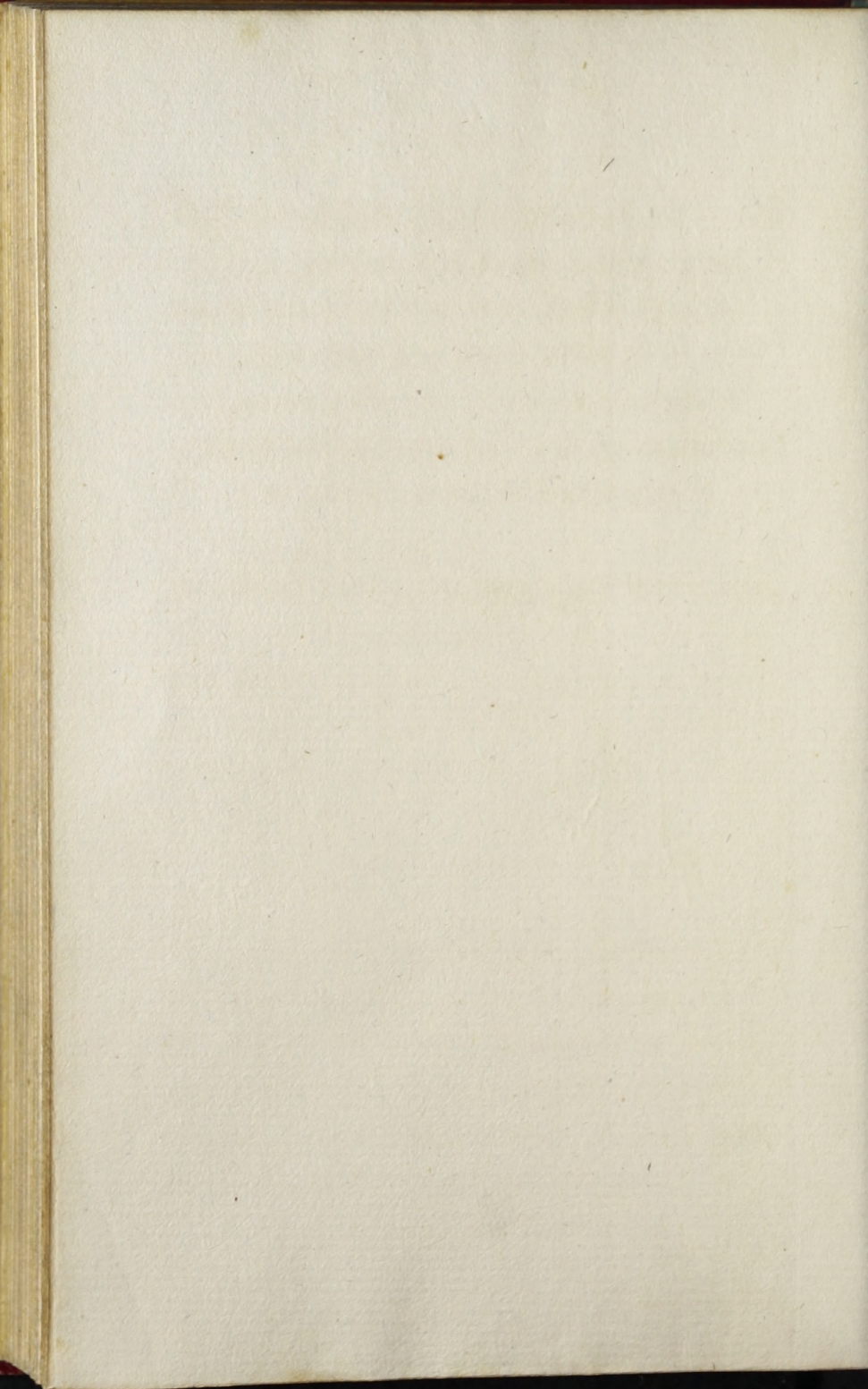

Foto 188915
Hilf

